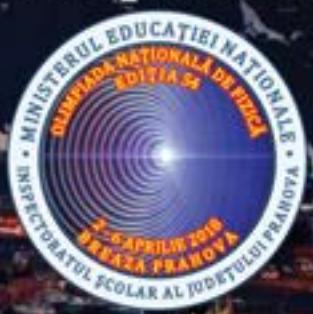


ARPI

Liceul Teoretic "Aurel Vlaicu", Orașul Breaza
Ediția cu numărul 24 - Aprilie - 2018

E Partener în organizarea
V Olimpiadei Naționale de Fizică



I Centenarul Marii Uniri

M Balul Bobocilor

N Școala de vară

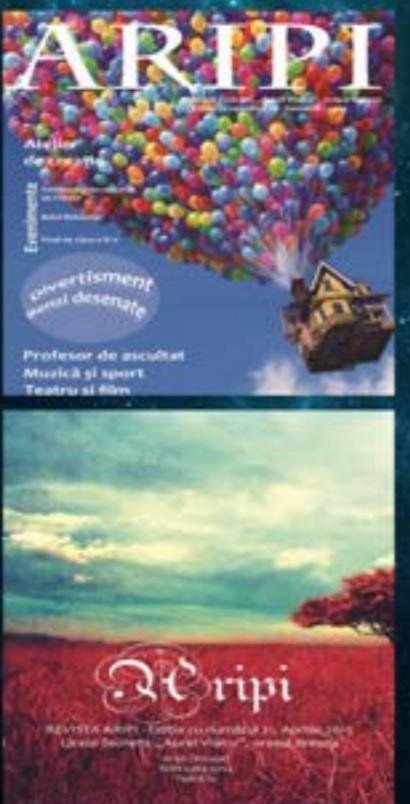
T E



ALTE PRECIZĂRI

- Notele acordate de juriu sunt de la 1 la 10, calificându-se primele 3 reviste în ordinea descrescătoare a punctajelor obținute.
- Premierea participanților va avea loc în iunie 2018 la Sala de Festivități a Primăriei Orașului Breaza
- Lucrările care nu respectă regulamentul sunt descalificate.
- Informațiile despre concurs se găsesc pe adresa www.liceulteoreticaurelvlaicu.ro
- Nu se percep taxă de concurs.
- Se eliberează diplome de participare.
- Revistele trimise la concurs se păstrează în arhiva școlii organizatoare.
- Înscrierea în concurs este dovada acceptării regulațamentului și asumarea obligativității respectării lui.

| | |
|-------------------|--|
| CÂND | decembrie 2017 – martie 2018 |
| UNDE | Online, pe site-ul https://pregatire-romana.ro |
| ÎNSCRIERE | februarie – martie 2018 |
| PREMIEREA | iunie 2018 |
| SECTIUNI | <ul style="list-style-type: none"> » Reviste magazine (primar/gimnaziu și liceu) » Reviste în limbi străine |
| GRILA DE EVALUARE | <ul style="list-style-type: none"> » Valoarea instructiv-educativă a conținutului; » Bogăția și varietatea materialului editat, calitatea expresiei, respectarea normelor lingvistice, originalitatea, creativitatea; » Folosirea diacriticelor, estetica și ingeniozitatea prezentării grafice, inventivitatea și originalitatea tehnoredactării; » Elemente de tipar (calitate, tipărire color). |



Colectiv de redacție

Redactori-șefi: Rareș Enoaie - IX C
Mihai Bugăń - X C

Redactori: Adina Mincu - XII B
Ana-Maria Brezeanu - XI A
Ana-Maria Mihăescu - X A
Antonia Oancea - X A
Ana Veress - XI C
Teodora Soare - XII A
Dana Deliu - XI C
Teodora Soare - XI C
Cosmin Stanciu - XI B
Dinu Soreanu - XII C
Ştefan Ilie - XII C
Rebeca Dogaru - XI A
Laura Ristea - XI C

Alexandru Vrescan - XI C
Rebeca Magdaș - IX C
Vladimir Cazan - IX C
Alexandra Ivan - IX C
Andrei Giurginca - IX C
Dariu Teoadea - IX C
George Ghiauș - IX C
Giulia Lepuș - IX C
Răzvan Turea - IX C
Roberta Bengea - IX C
Sonia Zabarcencu - IX C
Liuza David - IX C

Profesori coordonatori: dr. Alina Nicola
dr. Dinela Soreanu
Monica Lixandru

Profesori colaboratori: Laura Cazan
Mariana Cîlț
Aura Văsii
Victoria Bercăroiu-Stavarache
Narcis Nicoară
Vasile Focșeanu
Marielca Giță
Mariana Gruia
Camelia Bran

Profesori invățământ primar: Magda Moise
Ernestina Staciuc
Vasilica Juncu
Laurențiu Vișoiu
Simona Dorobanțu
Laura Dinoiu
Veronica Albu



Viața ca o lungă zi de sărbătoare

Editorial



Există persoane dispuse (mai bine zis predispuze) să celebreze perpetuu darul vieții ce le-a fost dat. Ele investesc atât elan în fiecare moment de parcă ea, viața, ar fi o lungă zi de sărbătoare. Le-aș considera fericite dacă nu mi-ar veni în minte o spusă creștină: „Fericiti sunt cei săraci cu duhul”. De aceea consider că trebuie să ne dozăm

riguros ceea ce ne-a fost dat să trăim: bucurie sau necaz, reușită sau eșec, muncă și odihnă și.a.m.d. Trebuie să acoperim tot spațiul unei existențe. Viața nu e doar sărbătoare (Vezi raportul de 1 la 6 stabilit la facerea lumii).

Înțelegând că omul a reușit, de-a lungul vremii, să fanteze orice determinare. A reușit, de pildă, să acopere anul calendaristic cu zile de sărbătoare și ocazii festive într-un număr copleșitor. Am să trec, din motive lesne de înțele, peste sărbătorile creștine însemnate în calendarul ortodox cu o cruce roșie unele și altele cu una, ceva mai indulgentă, albastră.

Vin la rând, prin gradul ridicat de respectabilitate, cele naționale, rezultate din marșul nostru istoric și declarate zile nelucrătoare prin tradiție sau prin voința maselor. Numărul acestora pare să fie în creștere, semn că românul întruchipează o conștiință istorică autentică...

În altă categorie intră sărbătorile cu sens umanist șiumanitarist, considerate și ele, în mod convențional zile nelucrătoare: Ziua Femeii, Ziua Copilului, Ziua Tineretului și, din import, Ziua Îndrăgostiților. Prestigioasă și bogată este și seria de sărbători dedicată instituțiilor și meserilor: Ziua Pompierilor, a Marinei, Ziua Forțelor Terestre, a Aviației, ziua Armatei, Ziua Educației, ziua Recoltei, a Crucii Roșii, Ziua Silviculturii, Ziua ProTv-ului... Toate marcate prin manifestări festive, zgomotoase, obositore, costisoatoare, dar atât de necesare pentru etalarea prea plinului sentimental al națiunii, beneficiarul de drept: mândrie, recunoștiință, solidaritate.

Etniile și relațiile de prietenie cu alte popoare au și ele sărbători de profil, în virtutea altor criterii: Ziua Francofoniei, Ziua romilor... Chiar și obiectele sunt sărbătorite: drapelul, cel încărcat de istorie și de alte sensuri majore. S-a constituit deja o serie selectă de la care voi adăuga – de prinț de la situația – sărbătorile

năstrușnice, deloc neglijabile (după unii): Ziua Zâmbetului, sărbătoarea usturoiului (marcată printr-un festival devenit popular), Ziua internațională a cuvântului „Mulțumesc”...

Această abundență de zile festive m-a determinat să-mi revizuiesc unele noțiuni, începând chiar cu cea de „sărbătoare” pe care D.E.X.-ul o definește drept „zi în care nu se lucrează, zi de odihnă; zi în care se comemorează sau se sărbătoresc un eveniment important (și care, de obicei este zi de odihnă)”.

În loc să mă dezmeticească, revenirea la sensul bază m-a încurcat și mai mult. Mă năpădesc întrebări de tipul: Care-mi sunt drepturile, libertățile și obligațiile într-o zi „a zâmbetului”, de exemplu?

Rătăcit în rețeaua cam sufocantă a sărbătorilor nu conțină să-mi închipui o noțiune întreagă aflată în „zi de odihnă” obligatorie sau facultativă, mai mereu. Si mai vrem ca treburile în țară să meargă bine!

Nu am intenții polemice – cum mi-aș permite? – dar v-aș invita ca, printr-un efort de imaginație, să propuneți un program convenabil pentru Ziua Internațională a cuvântului „Mulțumesc”. Dar un program serios. Acum, din neantul inițiatiivelor colective, se atacă și nopțile (Vezi: „Noaptea muzeelor” sau „Noaptea lecturii în parc”).

Am lăsat la o parte, în ciuda densității și ponderii lor, sărbătorile individualizate pe orașe sau comune (gen „Ziua Comunei”), pe orașe (gen „Ziua liceului”) și pe cele ce se pierd în infinit, ale zilelor de naștere sau comemorările. Fie că ești o personalitate de renume, fie individ obscur, ai și tu dreptul tău la o aniversare (anumit) sau la o pomenire (postum). Si uite așa, viața devine, cum spuneam, o lungă zi de sărbătoare (adică – de odihnă, cf. D.E.X.) .

Mă simt obligat sau, mă rog, contaminat, să propun și cu o sărbătoare pentru noi, școlarii: „Ziua temelor pentru acasă” dar să fie – cum altfel?! – zi nelucrătoare.

P.S.

Apropo! Azi, când scriu, e Ziua Internațională a zăpezii! Pe bune! Nu prea văd baloane, stegulețe, fanfare... Văd în schimb oamenii (chiar în uniforme) care alungă, fără nimic solemn în atitudine, obiectul sărbătorit, ca să degajeze drumuri, căi de acces, căi ferate, comune, mașini...

Iar noi, cei care, pe moment nu avem ce sărbatori, vă propun să mergem în căutarea zăpezii (care habar nu are că azi, e ziua ei) ca să-i facem cuvintele urări, bifând apoi și această zi fastă în calendarul bizar care ne organizează viața.

Dinu Soreanu XII C

Atelier

de

creatie



Meditare

Dacă eu sunt cerul, tu ești răsăritul pastelat.
Dacă eu sunt marea, tu ești valul.
Dacă eu sunt nisipul, tu ești scoica.
Iar dacă eu sunt frunza, tu ești toamna mea.
Și mă înclin să-mi scriu încet
Credințele pe o hârtie,
Dar tot la tine-mi zboară gândul...
Dacă eu sunt cerneala, tu ești stiloul,
Iar dacă eu sunt versul, tu ești însăși metafora vieții.
Dar îmi rămâne o întrebare
Și urlă în sufletul meu:
Dacă eu sunt amurgul, oare vei apune cu mine?

Vladimir Cazan, IX C



O clipă

Timpul trece uimitor
E un drum ce nu se-nțoarce.
Simt natura toată-n ceață
Până ieri plină de viață.
Ieri e azi și azi e mâine,
Nu mai știi ce să mai crezi
Dacă azi nu-ți trăiești clipă,
Mâine poate o s-o pierzi.

Cătălina Chițu, VII C



Frumusețe de toamnă

O,toamnă roșiatică,
Doar vânturi și ploi.
Mă simt tot singură
Cu visele-n noroi.

Toamnă,îmi sunt dragi culorile tale,
Și cu frumusețea ta
Mi-ești singura alinare,
În trista viața-a mea.

Știu că n-am să te mai văd
Și-o să-mi fie dor
De peisajele plăpânde,
Și fără pic de umor.



Andreea Roșu-Dragomir, VIII B

Epic,litic și dramatic...

Viața se situează undeva între genul epic,litic și dramatic.Există multe personaje în viața noastră,fie principale,fie secundare.Avem multe trăiri,sentimente pe care le exprimăm în mod direct,prin muzică sau prin propriile opinii.

Câteodată și noi ne creăm un alt personaj,încercând să ne ascundem după o mască,viața transformându-se într-un adevărat bal,cuvintele devenind simple replici,emoțiile fiind doar niște metafore...iar viața o piesă de teatru improvizată ce nu se va sfârși niciodată.

Rebeca Mirescu , VIII C



Enigmatic

Acel nedefinit îmi conferă comportamentul enigmatic,

Mă face să cred ce-i de necrezut,
M-aduce pe linia de abstract absolut.
Basmul din mine trăiește,
Ajunge la cumpăna realitate-poveste,
Trimite însăși puterea în centrul ei pur,
Aduce lumina la negrul obscur,
Formează legături și dăruiește crezare.
Purcede din noi,din intelectul cel mare
Este arta în sine,fără definiții clare.

Florina Nicoleta Licu, VIII B



Acum,apoi...

Acum trăim,
Pentru "apoi" sperăm.
Deși avem pași în spate,
Viitorul nu știm să-l arătăm.
Stăm cu sufletul la gură.
Ce va urma aşteptăm să vină.
Chiar de "apoi" a fost cândva,
Tot "apol" va urma.
Prezentul e acum,
"Apoi",prezent va deveni
Deși,prezent a fost atunci...
Ce-i apoi și ce-i acum?

Roxana-Ioana Dobroslav , VIII B



Vacanța de vară

O să îmi încep povestea cu o expresie auzită de foarte multe ori. Avem o țară minunată.Vreau să vă spun clar și răspicat că așa e.

În vacanța de vară pe măsură ce ne apropiam de clisura Dunării, peisajul s-a transformat. Treptat-treptat au apărut dealuri verzi scăldate în lumina blândă a dimineții călduțe de vară, cărora le-au luat locul crestele semețe ale munților. Stânci albe, gri, argintii străjuiau de secole drumul șerpuit pe care îl străbateam întâia oară, fascinați de măreția acestor paznici neclinti și hotărâți.

Şoseaua cotinuă să se aştearnă în fața noastră și să ne poarte prin sătucuri cu case răzlețe, prin păduri dese și răcoroase, prin văi aburinde ce mai dormeau încă sub plăpuma albă a primilor nori ai dimineții. Și deodată în fața ochilor se iubea, la început timidă, o întindere de apă care apoi a prins curaj și a devenit mai mare și mai agitată. Am înțeles că așa era Dunărea, cea care își face loc de secole printre stâncile și văile așapețări ale vechiului nostru continent.

Dunărea bolborosește în jurul nostru cloicotind de fericire,parcă dansează... Acum am înțeles de ce s-au scris atâtea poezii și s-au compus atâtea piese despre ea.Este fermecătoare, interesantă,nedescoperită,atrăgătoare.Și ce este cel mai important,o bucată din ea este și a noastră, o să fie mereu acolo, ducând cu ea povești de mii de ani.

La sfârșitul plimbării ne-am desprins cu greu de peisajul uimitor descoperit de noi într-o vară.
Așa am descoperit eu în vacanța mare că avem o țară minunată și cred cu tărie acest lucru.



Horațiu Danciu
VIII C

Oglinda

A fost odată ca niciodată o fată pe nume Anastasia.Parcă era ruptă din stele,cu părul galben ca aurul,ochii albaștri ca râul cristalin din nordul regatului peste care domnea tatăl ei.

Într-o zi, Anastasia și prietenele sale,Rose și Ana,au plecat la o plimbare pe cărarea din pădure. Lângă acea cale mai era o cărare plină cu flori rare.Fetele ,fiind atrase de culorile florilor,s-au abătut din drum și au mers pe calea presărată cu bănuți multicolori.Într-un final,au ajuns la capătul cărării unde era o casă împresurată cu spini care te adormeau pe loc dacă îi atingeai.

Anastasia,vrând să le arate prietenelor sale că ea este neînfricată,a sărit peste zidul plin cu spini vrăjiți.Prietenele ei,nevrând să se lase mai prejos,au încercat să sară la fel ca Anastasia,dar ele au căzut sub vraja somnului eteren.(...)

Mario Nedelcu, V A



Draga mea toamnă,

Cum să nu iubești septembrie,
Când inima ta caută iubire
O iubire care să o încâlzească
Să se simtă frumoasă în bătaia vântului
Să se simtă încălzită de brațe protectoare
Și de nostalgie de toamnă..
Cum să nu iubești octombrie?
Octombrie cu amintiri
Octombrie cu frunze ruginite
Care foșnesc când treci printre ele pe trotuarul solitar
Cu aleea infinită cu pomi uscați
Aleea cu culori stinse, dar pline de acea căldură din suflet.
Cu parcul singuratic din centrul orașului în care se strâng frunzele acum...
Ador să mă plimb pe străzi cu multe frunze
Cam pe la ora cinci cu eșarfa preferată la gât,
Cu visele departe, cu mâinile și fața seci,
Totuși îmbrăcată toată cu amintiri și dor.
Și cum să nu iubesc lunile de toamnă, dacă ele îmi dau atâta dor să scriu?

Magdalena Rădulescu, XI A

De-aș fi...

De-aș fi o salcie pletoasă la malul unei ape,
Aș vrea să-mi fi tu vântul ce-mi stă mereu aproape.
De-aș fi...
De-aș fi mereu tăcerea lăsat-asupra lumii,
Aș vrea să-mi fiu tu vocea, să treci de-naltul culmii.
De-aș fi...
De-aș fi eu primul fulg de nea din pom,
Aș vrea ca din zăpadă tu să te faci om.
De-aș fi...
De-aș fi eu somnul cel pierdut în noapte,
Ai vrea să-mi fi-ntuneric? Să-mi vorbești în șoapte?
De-aș fi...
De-aș fi tot timpul un act teatral,
Ai vrea să fii actorul cu rolul principal?
De-aș fi...
De-aș fi dorința ta pe viitor,
Te-aș face din om normal, nemuritor.
De-aș fi...

Francisca Duricu, IX C



Condeiul

celor

mici

Greierele și furnica

Deși este toamnă, soarele este arzător și iarba este deasă ca peria. Furnica negricioasă cară grăunțe mari și grele, fiindu-i teamă de iarna cea grea care tocmai bate la ușă.

Această făptură mică străbate poate locuri necunoscute, aducând în spate saci mari și grei pentru iarnă. Oricât de inimoasă ar fi furnica, dă semne de oboseală și, ca prin minune, greierele-cântăreț îl apare în cale. Acestui-a cam pierit veselia și cântecul, iar la vederea furnicii, se oferă să-i dea ajutor. După ce se priviră o clipă, greierele întrebă:

- Draga mea furnicuță! Chiar mă gândeam la tine! Încotro mergi așa grăbită?
- Nu știu cum faci de apari doar la sfârșitul toamnei. Niciodată vara!
- Eu vara cânt. Înveselesc furnicile cu cântecul meu. Recunoaștel! Nu e aşa?
- Lasă-mă în pace! Am de lucrat! Mai bine te-ai alătura nouă și ne-ai ajuta să cărăm sacii!

Greierului nu-i venea să credă că furnica i-a propus acest lucru:

- Sigur! Vrea să fiu alături de voi. Dar la vară, cu siguranță, îmi reiau cântecul.
- Bine, bine! spuse furnicuță.

Cei doi au format o frumoasă echipă. În scurt timp, au adus proviziile la locul lor.

Ce bine! Iarna aproape se instalează!



Erika, foca de Baikal

A fost odată ca niciodată, în lacul Baikal din Rusia, o familie de foci. Printre ele era o focă tare năzdrăvană pe nume Erika.

Total era foarte bine până când, într-o zi, a dispărut tot peștele din lac în mod misterios. Nimici nu știa cum și de ce a dispărut.

Erika s-a gândit la un plan ca să prindă făptașul. A adunat câteva crenguțe de pe malul lacului și le-a legat cu alge. A rezultat o plasă în care speră să prindă hoțul, acoperind-o cu frunze. A așteptat ceva vreme și într-un târziu a prins hoțul de pește. Era cumătra vulpe. Apoi Erika a întrebat-o:

- Vulpită, unde ai ascuns tot peștele din lac?
- L-am ascuns în vizuină, iar soțul meu îl păzește.

Erika avea un prieten urs, care venea adesea pe malul lacului să mănânce pește. L-a așteptat pe prietenul ei să-i povestească toată pățania. După ce acesta a ascultat necazul ce îl aveau, a plecat de îndată spre vizuină vulpii.

Ursul a chemat vulpoiul afară din vizuină și l-a obligat să aducă tot peștele înapoi în lac. Zis și făcut!

Erika s-a bucurat foarte mult când a văzut că au recuperat o parte din peștele dispărut. I-a mulțumit bunului său prieten și, astfel, a revenit bucuria pe malul lacului Baikal.

Matei Machedon, III B

Greierele și furnica

Într-o zi de toamnă, în caleașca ei de frunze moarte, soarele mângâie ușor pământul amortit. Vântul suflă pentru a răcori atmosfera. O furnică tare grăbită se întâlni cu un greiere. După ce se priviră o clipă, greierele o întrebă pe furnică:

- Încotro așa grăbită?
- Cum să nu fiu grăbită? Am multă treabă pe care trebuie să o fac astăzi.
- Te pot ajuta eu! Oricum pierd timpul pe aici degeaba... mai bine te ajut pe tine, aşa nu o să mă mai plătesc nici eu.
- Ce gest frumos din partea ta, dragă greiere, nu îl voi uita, promit!
- Cu mare plăcerel Munca în echipă e mai cu spor și sper că și tu o să mă ajuti pe mine în momentele grele.
- Cu siguranță!



Sabin Cirneci, a III-a A

Iarna

Sosi iarna iară,
Din nou e frig afară.
Noaptea scrâsnește omătul.
Și iată afară înghețat totul.
Stelele clipesc pe neaua înghețată
Și luna pe cer față își arată.

În sobă focul trosnește ușor,
Iar mama gătește plăcinte-n cuptor.
Când tata pe brațe lemne aduce,
Gerul de afară ușor mă atinge.
Eu stau și scriu la masă cuminte,
Iar iarna de drum își vede-nainte.

Richard Stroe, a III-a B



În drumeție

În vacanță de vară, în una din zile, am fost cu părinții mei la pădure. Ne-am trezit de dimineață, mama a pregătit ceva de mâncare, am luat coșulețe și am pornit la drum.

Am ajuns la pădure. Eram obosită de drum. Am mâncat cu mare poftă în aer curat și ciripit de păsărele. După aceea, am cules zmeură. În timp ce culegeam, un iepuraș a fugit de sub o tufă și eu m-am speriat.

Am umplut coșulețul cu zmeură și ne-am întors acasă foarte fericiti.



O zi cu soare

Astăzi e o zi cu soare
Și eu merg la mare.
Cât de rău poate să fie?
În zile cu nor și fără soare
Eu tot strig în gura mare
Este soare, este soare!

Carolina Anghel, II A



Toamna și prietenii

Toamna este anotimpul care împrăștie culori calde. Cad frunzele, plouă, iar soarele, mingea de foc, se ascunde foarte des. Păsările se pregătesc pentru a pleca în țările calde și ursul începe hibernarea. Fata care adoră toamna are mare noroc! Toamna este ca o lacrimă a unui dragon. Eu ador toamna pentru că este colorată, bogată și dulce! Ea este prietenă cu primăvara, de asemenea și cu vara. Toate sunt foarte unite.

Toamna are trei luni frumoase. Fiecare are o sărbătoare anume, de exemplu: octombrie – Halloween. Știm cu toții că fiecare anotimp este unic și special. Toate anotimpurile sunt importante!



Bianca Dütă, III A

Puiul de panteră

A fost odată un pui de panteră pe nume Sofia. Ea se afla într-un loc mirific din Portugalia. Sofia era o panteră neagră ca noaptea.

Într-o zi, ea se plimba prin imprejurimi. Sofia simți un miros de trandafir. Ea se duse să miroasă și să-l vadă mai de aproape. În tufa de trandafiri sclipea ceva. Ea se întrebă:

-Oare ce sclipește în tufa de trandafiri?

Acolo era de fapt o mină de golf turcoaz. Ea a luat-o și i-a făcut mamei sale un colier. Mama Sofiei se bucură și de-atunci ea nu l-a mai dat jos, până când gorila Lulu și gașca lui au furat colierul. El au fugit în pădure și s-au pierdut în junglă, deoarece jungla era deasă ca și cerul atunci când este înnorat. Sofia strigă:

-Nu! De ce i-ați luat colierul mamei?

-Nu-i nimic, draga mea, o să mai găsești și alte coliere, zise mama.

-Nu, mamă, acela era colierul tău și, de aceea, este unic.

Sofia pleacă în căutarea lui Lulu. Ea știa că se ascunde în templul maimuțelor mare cât oceanul. Deodată se auzi un răset. Sofia intră înfricoșată, deoarece templul era împânzit cu liane și pânze de păianjen. Ea intră ușor fără zgromot, însfăcă colierul și fugi acasă. Mama ei fu impresionată.

Sofia îi dădu colierul și ele au trăit fericite până la adânci bâtrânești.



Tudor Diaconu IV B



Frunza-n vânt

Dimineață lacrimile lui Octombrie udă pământul. Dintr-odată se oprește din plâns și ieșe Soarele zâmbitor cu dinți:

-Mmmh, ce bine miroase! Octombrie, gata cu plânsul, vei distruge niște mere aurii cu miros parfumat și miez dulce!

-Dar un stol de rândunele taie cenușul cerului și... îmi strică frumusețea, o zi e toamnă, alta iarnă, vară și primăvară! Îmi tot strică iarna copacii și vara te face soare prea puternic!

-Nu-mi pot controla razele!

Și astfel ploua întruna, ploaie măruntă și deasă. Toamna, o zână cu rochie cusută din aur, le spune lui Septembrie, Noiembrie și Octombrie pe rând:

-Un an ești și tu ziua, altul tu și după el.

-Pss, Toamna frumoasă și bogată face fructe și legume ca Vara! au șoptit lunile.

Părăsește cântăreții pădurii și tot nu sunt gata!

Ramurile împodobite de culoare și lumină sunt gata!

Culori de la galben pălăroșu de foc pentru frunze sunt pregătite!

-Dar tu Octombrie?

-Eu nu, eu vreau ceva rău: să dau frunzele jos, să suflu toate plantele și fructele din copaci. Și în final mă plâng „până inund pământul” că eu fac și nu vine rândul meu!

-Pământul își dăruiește bogățiile și ne bucură cu belșug!

-Pădurile sunt triste! Îi zice Octombrie zânei Toamnă cu un ton răstărit.

Toamna culcă animalele în vizuini și le pregătește de „Noua schimbare”. În afară de Septembrie și Noiembrie, lunile erau de acord. Toamna trei luni de zile, Vara, Iarna și Primăvara la fel.

Toamna a ascultat tot și a făcut întâi uscat și furtuni de vânt mediu. Totuși Octombrie regretă și plânge rar.

Iar astfel a bătut frunza-n vânt!

Daniel Mihail Vasilescu, III A

Toamna

După o vacanță de vară petrecută la țară, care mi-a umplut sufletul debucurie, a venit toamna. Am salutat-o cu toții cu alai de clopoței, cu prichindeigurești și neastămpărăți, cu bunici, cu părinți și profesori adunați laolaltă în curteașcolii. Și iată că septembrie a trecut iute ca o părere, zilele au intrat la apă, searăvine mai repede, iar soarele, care vara dogora curajos, bate în retragere și, obosit, nu mai are atâtă putere. Într-o dimineață, când plecam, ca de obicei, la școală, am observat că văzduhul era brăzdat de păsări călătoare. Mi-am spus în gând: "Ce păcat, a venit frigul și le izgonește spre meleaguri mai calde, mai primitoare! Până anul viitor, nu mai are cine să îmi încânte urechile dimineața, fiindcă rândunica de la streașinacasei a plecat. Poate doar turturelele care fac acrobații pe sărmele stâlpilor mă vor muza!". Priveam în depărtare și vedeam cum soarele măngâia pământul amortit. Peste noapte căzuse o brumă groasă, care îmbrăcase pământul într-o mantieargintie, iar acesta incremenise luat prin surprindere de vremea rece. Bruma a plecat și florile gingăse spre iarba ofilită. În fața ochilor, peisajul era pictat în milde culori specifice toamnei: galben, auriu, arămuș. Pe alocuri, unii copaci își pleroaseră veșmântul și stăteau zgribuiliți în bătaia vântului tălos și rece, care se pornise pe negândite. Poate în gând o rugau pe Zâna Toamnă să fie mai miloasă și să aducă temperaturi mai prietenoase. Bunica mea spune că oamenii iubesc toamna, deoarece ea le umple hambarele și cămările. Pavează aleile și cărăriile cu covoare multicolore din frunze și răspândește pe oameni cu bunătăți pe măsura muncii lor. Și mie îmi placet toamna, este anotimpul care umple coșurile cu mere, pere, gutui, struguri sau legume care ne încântă privirea și sufletul. Dar toamna aduce și zile în care norii gri acoperă cerul și își scutură lacrimile reci pe pământ. Atunci când privesc ploaia care curge șiroaică pe geamuri, îmi este dor de zilele frumoase de vară. Fiecare anotimp are farmecul său, iar Toamna, la rândul ei, va pleca mai departe și va lăsa loc Zânei Albe, Iarna.

Irina Danciu a IV-a A



Prietenia

Într-un vis, mă aflam în Palatul Luminii și exersam mișcările de King-fu pe care le-am învățat de la prietenul meu, Panda, când m-am întâlnit cu Fulii, din Garda felină. Cred că o cunoașteți cu toții!

- Ce faci, Fulii? am întrebat-o eu.
 - Bine! Mă antrenez pentru viitoarea misiune!
 - Bine faci, bine găsești!
 - Ce înțeleaptă ești, Ana! Vii cu mine să îi cunoști pe ceilalți din Garda felină?
 - Da! Sigur! Ar fi un vis împlinit!
- Mă luat de mână și am pornit către un luminiș verde ca smaraldul și luminos. Soarele strălucitor ne privea cu blândețe. Primul pe care l-am întâlnit a fost Șopi. Se antrena pentru a fi pregătit să intervină ori de câte ori este nevoie de el.
- Bună, Ana!
 - De unde mă cunoști? am întrebat eu, uimită.
 - Cum să nu te cunosc? Tu și sora ta, Maria, mă ajutați cu gândurile voastre bune să înving forțele răului!
 - Ce fericită sunt! Îi voi povesti Mariei despre întâlnirea cu tine!
 - Am pornit fericită mai departe. Nu am mai mers mult și mi-am auzit numele!
 - Ana! Ana!
 - Cine e? Cine mă strigă?
 - Sunt eu, mama! Trebuie să merg la școală! Ai lucrare le matematică!
 - Mama mereu îmi dă vesti din astea... proaste!

Ana Nicola, IV B



Lumea mea

Mereu când sunt obosit mă întind în pat și îmi imaginez "Lumea Andy". Acolo casele au culoarea roșie și miros a cartofii prăjiți. Acolo sunt vreo cinci sute de versiuni ale mele. Există și prietenul meu, Dragoș. Majoritatea versiunilor mele stau pe tabletă și se joacă cu câte o pisică. Eu, cel adevărat, locuiesc într-un palat cu gardieni și servitori. Stau pe un tron și am o coroană pe cap. Palatul are zece etaje și un subsol. "Lumea Andy" are vreo 50-100 de mile.

Mereu îmi place să mi-o imaginez. Chiar dacă nu e reală, eu îmi iubesc lumea.

Andy Necula, IV B



Prietenul adevărat al omului

El e cel mai devotat,
E cel adevărat,
Iar pe el, de îl iubești
Și el te va iubi.

Câinii sunt mai importanți
Decât prietenii falși.

Îți mânâncă "frigiderul"
Și îți roade papucelul
Iar la urmă, ce să zică
Pe limba lor "Ham Ham"- mică
Îți spune:
Mai vreau și eu de mâncare, că doar sunt
AMICUL TĂU!

Sara Andreea Parasca, III B



Prietena mea, carte

Cărțile pe care le citim nu sunt doar niște foi cu litere care au fost puse cu ajutorul cernelei tipografice, învelite în carton. Ele, când le deschizi, înfloresc. Au sute de petale, nu doar câteva, aşa cum au celelalte flori. Au petale cu ilustrații jucăuze, colorate sau alb-negru. Senzațiile pe care le ai când deschizi o carte sunt nenumărate, infinite: bucurie, tristețe, fericire, nerăbdare, teamă...

O bibliotecă este un câmp de flori neînflorite, pregătite să le citești. Când deschizi o carte, ea prinde viață: înfloresc și zâmbește. Așa zâmbesc și eu când mama îmi cumpără o carte!

Prima carte citită de mine a fost Aventurile lui Habamam de Nicolai Nosov. Este despre un prichindel care, aşa cum arată și numele lui, nu știa nimic. Ceilalți încercau să îl învețe tot felul de lucruri. La sfârșitul acestei cărți știa să citească și devenise un prieten mai bun.

Și eu cred că devin mai bună când citeșc.

Maria Nicola, IV B



Pământul

Pământul este singura planetă din sistemul solar pe care există viață. Pentru mine, planeta Pământ este casa în care trăiesc clipe minunate, cel mai frumos loc în care albastrul cerului, al mării, verdele pădurii, maroniul pământului și al munților îmi bucură sufletul.

Într-o dimineată, în timp ce mergeam spre școală, m-am gândit să întreb Pământul:
-Pământule, de ce ești trist?

-Păi cum să nu fiu trist dacă oamenii îmi tăie pădurile, îmi poluează apa și aerul.

-Și ce trebuie să facem să nu mai fii supărat?

-Să nu-mi tăiați pădurile, să nu aruncați deșeurile de orice fel în natură.

Auzind acestea, am pornit spre școală cu promisiunea că voi ocroti Pământul.

Andrada Ioana Gheorghită , II B

Puiul de câine

A fost odată un pui de câine pe nume Mika.

Într-o zi târzie de toamnă, Mika a intrat în viața noastră. Era tristă, zgribulită, dezorientată și teamă se ctea în ochii ei. Ne-a cucerit cu privirea blândă. A durat ceva timp până și-a arătat drăgălașenia.

Eu pentru ea sunt totul. Mă soarbe din priviri, îmi rupe hainele, mă clănțăne cu dințișorii ei.

Este tare jucăușă. Copacii nu rezistă întregi în preajma ei.

A sosit iarna. Cușca este gata. Cu ea a sosit și un lanț. Nu prea e încântată de situație, dar are timp de joacă atunci când i se dă drumul.

Viața mea s-a schimbat de când surioara mea canină a apărut.

Teodor Enoae, I A



Visul minunat

Într-o seară de vineri, eram foarte obosit de la teme. M-am băgat în pat, m-am învelit cu pătura mea multicoloră și mi-am luat maimuțoiul lângă mine.

Am avut un vis de necrezut. Un clovn a apărut de nicăieri cu mașina sa mare și verde, din care se auzea muzică. El m-a dus în Țara Jucăriilor.

Când am ajuns, am fost uimit. Acolo am văzut o pisică adorabilă.

-Ce te aduce aici? întreabă pisica.

-Eu am venit în Țara Jucăriilor, deoarece vreau să mă distrez.

-Cum te numești?

-Eu mă numesc Ștefan. Care este numele tău?

-Eu mă numesc Șina.

Pisicuța Șina mi-a arătat toată țara. Eu am simțit un miros de înghețată. Șina mi-a spus că în apropiere se află înghețată de caramel. Eu cred că prietenului meu Luca i-ar plăcea.

Seară eu am intrat într-o căsuță de turtă dulce. În casă am găsit o lampă făcută din vanilie. M-am aşezat în pat și m-am învelit cu o clătită. Am adormit.

De dimineață am întrebat-o pe Șina de ce are blana albastră. Șina mi-a spus motivul, culoarea este influențată de emoții. Pisica m-a condus până la gară. Lam spus

Șinei că trebuie să plec acasă. Șina a sărit în brațele mele și a început să toarcă.

M-am urcat în tren și am așteptat să ajung acasă. Dintr-o dată am văzut o lumină strălucitoare și am ajuns acasă.

Ștefan Stanciu, IV B

„Pe aripi de vânt...”

Liceul nostru este un mândru purtător al renumelui, ce răsună și astăzi ca un ecou al eroismului, al curajului - Aurel Vlaicu. Inginer, inventator și pionier al aviației române și mondiale, a fost un adevărat erou ce a zburat fără cursuri de pilotaj.

După o perioadă în care a studiat în Germania ingineria, s-a întors în țara natală cu planurile pentru un planor pe care îl construiește el însuși și cu care face mai multe zboruri în 1910. Era zborul primului avion conceput, realizat și pilotat în România. Se întâmpla pe 17 iunie 1910, pe Dealul Cotrocenilor. Vlaicu l-a zburat decât 50 de metri, la o înălțime de 3-4 metri, dar a fost suficient pentru creatorul său: „Nici Alpii nu mi-i închipuiau mai înalți ca înălțimea la care mă ridicasem eu. Fiindcă patru metri erau pentru mine un record care-mi consacra mașina. Zburasem și aceasta era principalul.” În anul 1911, inginerul construiește un al doilea avion, Vlaicu II care i-a adus, un an mai târziu, cinci premii memorabile (un premiu I și patru premii II) la mitingul aerian de la Aspern, Austria. Concursul a reunit între 23 și 30 iunie 1912, 40 piloți din 7 țări, dintre care 17 din Austro-Ungaria, 7 germani, 12 francezi printre care și Roland Garros, cel mai renumit pilot al vremii, un rus, un belgian, un persan și românul Vlaicu. În cel mai cunoscut ziar vienez, „Neue Freie Presse”, se găseau următoarele rânduri despre zborurile lui Vlaicu: „Minunate și curajoase zboruri a executat românul Aurel Vlaicu, pe un aeroplano original, construit chiar de zburător, cu două elici, între care șade aviatorul. De câte ori se răsucea (vira) mașina aceasta în loc, de părea că vine peste cap, lumea răsplăteea pe român cu ovății furtunoase, aclamându-l cu entuziasm de neînchipuit”.

Alexandra Ivan, IX C

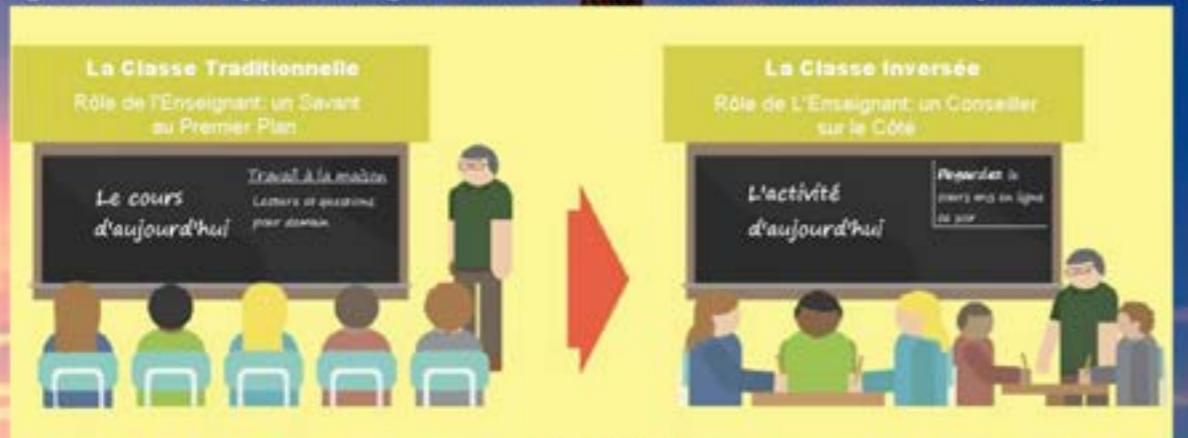


Așadar, Vlaicu a reprezentat cu mândrie România, să cum noi ne mândrim cu numele purtat de liceul nostru. Învățăm să „zburăm” și, în timp, desprindem să plecăm în cel mai important zbor, cel către succes. Asemenea lui Vlaicu, noi, elevii liceului, păsim curajoși în zborul ce parurge niște etape esențiale din viața noastră, având ca „aripi” profesorii, fără de care ne-am „prăbuși”.

La Classe Inversée

„La classe inversée est une approche pédagogique qui inverse la nature des activités d'apprentissage en classe et à la maison, ce qui amène une modification des rôles traditionnels d'apprentissage.

Autrement dit, les élèves doivent impérativement étudier leurs cours chez eux, pour que les activités en classe deviennent plus concrètes pour eux. Durant les heures d'«apprentissages», ces derniers ne feront que des exercices d'applications et de découvertes. Ce n'est plus l'enseignant qui apporte des connaissances d'un nouveau chapitre, mais il aidera l'élève pour la compréhension des notions importantes et aura plus de temps pour suivre le travail de celui-ci. L'enseignant jouera donc le rôle de guide dans les apprentissages de l'élève.” - *Classe Inversée*, www.wikipedia.org



Nous avons essayé d'appliquer cette nouvelle méthode d'apprentissage avec les élèves de la 9ème A et de la 9ème C. Le thème de la leçon: *Les pronoms personnels*. Les apprenants ont reçu des fiches qu'ils ont étudié à la maison et, ensuite, on a fait des applications et des exercices en classe.

Voilà les opinions de quelques élèves après cette expérience:

“A mon avis, *La classe inversée*, c'est une idée très bonne mais ça ne correspond pas pour tous les élèves. Par exemple, certains enfants comprennent mieux s'ils posent des questions et s'ils participent avec leurs propres exemples.” - Florina, 9ème A

“Cette expérience est une déviation de l'habituel. Grâce à cette méthode, on a beaucoup plus de temps pour faire des exercices, donc on peut comprendre mieux la leçon.” - Miruna, 9ème A

“Je crois que *La classe inversée* est une très bonne modalité pour apprendre. Les leçons sont devenues plus faciles à comprendre, les exercices ne sont plus assez compliqués et je peux faire mes devoirs beaucoup plus rapidement.” - Vlad, 9ème C

“Je pense que cette notion de *Classe inversée* n'est pas une très bonne idée. On peut mieux comprendre s'il y a quelqu'un qui nous explique. En tous cas, on a plus de temps pour travailler en classe.” - Luiza, 9ème C

Rebeca Magdaș, IX C
Prof. dr. Dinela Soreanu

Lealitate. Transdisciplinaritate. Artă. Voluntariat

Școala este o făgăduială, o bucurie, o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți (Tudor Arghezi)

Liceul Teoretic „Aurel Vlaicu”, Orașul Breaza a semnat, în iulie 2017, acordul de grant în cadrul primei rundelor a Schemei de granturi pentru licee, finanțate prin Proiectul privind învățământul secundar (ROSE). Proiectul, intitulat Lealitate. Transdisciplinaritate. Artă. Voluntariat, se va derula pe o perioadă de patru ani și are ca scop reducerea ratei de abandon școlar, creșterea procentului de absolviere și imbunătățirea performanței la examenul de bacalaureat.

În cadrul proiectului au fost prevăzute trei categorii de activități: activități pedagogice și de sprijin, activități extracurriculare și activități de renovare și de dotare.

Deși liceul nostru nu se confruntă cu probleme majore din aceste puncte de vedere, există aspecte care necesită intervenții pe termen scurt, mediu și lung și nevoi care trebuie acoperite. Analiza-diagnoză realizată la nivelul instituției noastre, cu participarea reprezentanților elevilor, ai părinților și ai comunității locale a evidențiat următoarele probleme cu care se confruntă elevii liceului nostru: lipsa unui consilier școlar și a unui cabinet de consiliere, programe școlare încărcate și număr de ore pe săptămână insuficient pentru aprofundarea materiei, lipsa finanțării pentru o serie de activități extracurriculare organizate de școală, bază materială insuficientă.

Având în vedere toate aceste aspecte, s-au propus și au fost aprobate următoarele activități: Succes la bacalaureat, Vrem să absolviem, Încrezători în forțele noastre, Vlaicu îți dă aripă!, Hai să...teatru, Să descoperim lumea!.

Succes la bacalaureat a debutat în octombrie 2017 și presupune activități remediale pentru elevii claselor a XII-a cu scopul de a stimula finalizarea cursurilor liceale și de a îmbunătăți rata succesului școlar. La aceste ore de pregătire suplimentară participă elevi din cele trei clase a XII-a, grupați în funcție de materiile la care urmează să fie evaluati în cadrul examenului de bacalaureat, atât pentru probele scrise, cât și pentru competențele lingvistice și digitale: limba și literatura română, limba engleză, TIC, istorie, geografie, științe socio-umane, matematică, biologie, fizică.

Acest program remedial se adresează, din semestrul al doilea, și elevilor din celelalte clase de liceu, aflați în dificultate la anumite materii. Activitatea Vrem să absolviem presupune desfășurarea unor ore de pregătire suplimentară care vin în sprijinul celor care doresc să aprofundeze studiul și să își îmbunătățească rezultatele școlare.

Vlaicu îți dă aripă este proiectul care vizează apariția revistei Aripi și activitatea cenacului cu același nume. Finanțarea obținută a favorizat, în luna decembrie anul trecut, vizita elevilor implicati în acest proiect la Muzeul Literaturii Române și la redacția ziarului Libertatea.

Vizionarea unor spectacole de teatru este un câștig pentru membrii trupei de teatru Ludio, în cadrul activității Hai să...teatru!. De asemenea, întâlnirile periodice cu cei doi actori, Antonia Din și Cosmin Vâjeu, consolidează convingerea elevilor că școala este primul pas în devenirea lor și că frecvențarea cursurilor și rezultatele bune și foarte bine la învățământ reprezintă o garanție a succesului.

Cercul de științe, derulat în cadrul proiectului Să descoperim lumea, își desfășoară activitatea lunar și antrenează elevi de la clasele de liceu cu profil real. Astfel, se dorește motivarea elevilor pentru studierea acestor discipline.

De asemenea, Ansamblul Folcloric „Muguri de Breaza” urmărește valorificarea tradițiilor noastre locale, copiii devenind astfel adevărați păstrători și iubitori ai cântecului, dansului și portului popular. Elevii noștri care aproape zilnic spun „Mergem la dansuri!” devin responsabili, învață să lucreze în echipă, se disciplinează și încep să aibă și rezultate mai bune la școală. Prin acest proiect, se dorește colaborarea cu un coregraf profesionist care să li sprijine în activitatea lor.

Împreună învățăm să fim buni, să investim suflet unii în ceilalți și, cu răbdare și incredere, ne perfecționăm zborul!

Prof. dr. Alina Nicola



CENTENARUL MARII UNIRI (1918 - 2018)

Izbucnirea Primului Război Mondial, în 1914 și participarea României alături de Antanta, împotriva Puterilor Centrale, din 1916, deschidea calea făuririi statului național unitar român. La finele acestui conflict, Marile Puteri reunite în Congresul Internațional de Pace de la Paris (1915-1920) recunoșteau dreptul de autodeterminare al națiunilor europene. În consecință, pentru România aceasta avea să însemne recunoașterea Marii Uniri, realizată în cursul anului 1918, prin cele trei acte plebiușitare de la Chișinău, Cernăuți și Alba Iulia care au reprezentat exprimarea voinței naționale de a se uni într-un singur stat. Nu a fost un fapt istoric ușor. Fiecare provincie a profitat de condițiile create și au trecut de la autonomie la independență și în final la unire.

UNIREA BASARABIEI



Trecuse aproape doi ani de la intrarea României în Marele Război și situația ei nu era deloc bună. Deși românii reușiseră să obțină strălucitele victorii din anul 1917, de la Mărăști, Mărășești și Oituz, cunoscute și sub numele generic de „Triunghiul Morții”, ele nu au reușit decât să salveze independența țării. Bucureștiul rămânea

în continuare sub ocupație germană ca și Oltenia, Muntenia și Dobrogea. De asemenea, principalul nostru aliat din răsărit, Rusia devine după revoluția bolșevică din 25 octombrie/7 noiembrie 1918, Rusia Sovietică condusă de Vladimir Ilici Lenin și de un guvern comunist, încheiase armistițiul cu Puterile Centrale, iar la 3 martie 1918, Pacea de la Brest Litovsk, care o scocea definitiv din război. România era acum înconjurată de dușmani, fiind nevoită și ea să încheie la 24 aprilie/7 mai 1918, în condiții deosebit de grele, Pacea de la Buftea București.

Totuși, începea să se întrețărească, în acest „întuneric” și o „geană de lumină”. Fruntașii români din Basarabia au profitat de dispariția regimului autocratic țarist și de recunoașterea dreptului de autodeterminare a popoarelor din fostul Imperiu Țarist, de către V. I. Lenin și încep lupta pentru unirea cu România. Conducerea acestei acțiuni îi revine Partidului Național Moldovenesc. În octombrie 1917 este organizat Congresul ostașilor moldoveni (în care pe lângă militarii basarabeni, era și un batalion de voluntari ardeleni, proveniți din foștii prizonieri austro-ungari, aflați în Rusia) care, într-o atmosferă de avânt național au proclamat autonomia Basarabiei, hotărând crearea unei armate proprii și convocarea unui organ reprezentativ: „Sfatul Țării”. La 21 noiembrie/2 decembrie 1917 se organizează „Sfatul Țării” alcătuit din 120 de reprezentanți ai diverselor categorii socio-profesionale și etnice, aleși de diverse partide, comitete și organizații. Dintre aceștia 84 erau români, iar restul de 36 reprezentau evrei, bulgari, ruși etc. Președinte al Sfatului Național a fost ales Ion Inculeț.

Curentul favorabil unirii Basarabiei cu România a fost întreținut de Pantelimon Halippa, editorul gazetei „Cuvântul Moldovenesc”, Ion Pelivan și transilvăneanul stabilit la Chișinău, Onisifor Ghibu.

La 2/15 decembrie 1917 Sfatul Țării proclama Republica Democrată Moldovenească în cadrul Federației Ruse, iar la 24 ianuarie/6 februarie 1918 era proclamată independența noii republici (Pantelimon Halippa, a dorit să lege proclamarea independenței de data Unirii Principatelor Române).

Situația se agravează în Basarabia, datorită dezintegrării armatei ruse și dezordinilor

provocate de bolșevici, care doreau să instaureze un regim de tip sovietic. În aceste condiții oraganul reprezentativ al Sfatului Țării, Consiliul Directorilor au cerut sprijinul armatei române. Aceasta din urmă care înțelegea că trebuie să își apere rezervele de muniție de pe teritoriul Basarabiei și că de securitatea spațiului basarabean depindea și securitatea spațiului românesc, intervine și restabilește ordinea. În consecință, după ce guvernul sovietic reținuse pe primul ministru al României Petrograd, Constantin Diamandy și membrii misiunii militare, la 13/26 ianuarie rupeau relațiile diplomatice cu România și confiscau tezaurul românesc depus la Moscova în iarna anilor 1916-1917. Declarația sovietică arăta că „Rezervele de aur ale României în păstrare la Moscova se declară intangibile pentru români. Regimul sovietic își ia răspunderea integrității acestor rezerve și le va trimite în mâinile poporului român”¹).

Totuși drumul către unire nu mai putea fi blocat. La 27 martie/9 aprilie 1918, cu 86 de voturi pentru, 3 voturi contra și 36 de abțineri, Sfatul Țării a decis: „Republica Democrată Moldovenească (Basarabia), în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Marea Neagră și vechile ei granițe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută și mai bine de ani din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric și al dreptului de neam, pe baza principiului că noroadele singure să își hotărască singure soarta lor de azi înainte și pentru totdeauna, se unește cu mama sa România”²). După vot, primul ministru român, Alexandru Marghiloman, care fusese invitat în sala de ședințe a luat act în numele Măriei Sale Ferdinand I de hotărârea Sfatului Țării și proclama Basarabia unită cu România.

UNIREA BUCOVINEI



În toamna anului 1918 Imperiul Austro-Ungar se afla în pragul prăbușirii sale. Unirea Bucovinei cu România avea să întâmpine obstacole, atât din partea elitei politice românești divizate, dar mai ales datorită naționaliștilor ucrainieni și prezența autoritaților austro-ungare. Aceștia din urmă doreau ca plan de salvare a Imperiului, anexarea Bucovinei la Galicia.

Mișcarea unionistă de aici l-a avut în frunte pe Iancu Flordor și pe Sextil Pușcariu, eminent filolog ce conducea ziarul „Glasul Bucovinei”.

În Parlamentul de la Viena deputații români organizați în Consiliul Național Român, au cerut la 9 octombrie 1918 dreptul de autodeterminare și succesiunea față de Austro-Ungaria. Disputele dintre deputații români și cei ucrainieni, care cereau desprinderea nordului Bucovinei, i-a determinat pe români să organizeze la Cernăuți pe data de 14/27 octombrie 1918 o adunare națională. Aceasta s-a organizat în Adunarea Constituană, care a proclamat unirea întregii Bucovine cu celelalte provincii într-un singur stat național român ce avea un comitet executiv, condus de Iancu Flordor. Agravarea situației din Bucovina unde naționaliștii ucrainieni se organizase în formațiuni paramilitare și nu recunoșteau decizia românilor, trecând la ocuparea regiunilor din nord, Iancu Flordor face apel la armata română. Noul guvern, condus de generalul Constantin Coardă, a trimis divizia 8 infanterie, care a restabilit ordinea.

La 31 octombrie/12 noiembrie 1918 CNR. a decis formarea unui guvern, condus de Iancu Flordor. Noul guvern a convocat la data de 15/28 noiembrie 1918 Congresul General al Bucovinei, alcătuit din reprezentanți ai CNR. dar și reprezentanți ai consiliului germanilor

și polonilor, dar și reprezentanții ucrainienilor. În unanimitate, Congresul a votat „Unirea recondiționată pe veci a Bucovinei, în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colaciu și Nistru, cu Regatul României³). Singurii care nu vrut să recunoască acest act aveau să fie evrei și ucrainenii.

UNIREA TRANSILVANIEI



Ultima provincie unită cu Țara Mamă și care încununa visul de veacuri al românilor a fost Transilvania. Aici mișcarea națională română era cea mai puternică și mai bine organizată din toate provinciile românești, aflate sub ocupație străină. Aici se formase deja o burghezie română cu o cultură bine fixată. Cele două biserici românești, ortodoxă și greco-catolică, se uniseră contribuind la lupta pentru emanciparea națională. De asemenea, aici acționau deja două par-

tide politice românești: Partidul Național Român și Partidul Social-Democrat.

Intrarea României în război și entuziasmul cu care a fost întâmpinată armata română dincolo de Carpați, au atras represalii din partea autorităților maghiare: arestări și internări în lagăre, suspendarea publicațiilor românești, maghiarizarea școlilor etc.

Însă mișcarea națională din Transilvania nu a fost deloc înnăbușită. Ea se activează în anul 1918. Cele două partide politice românești au adoptat la 29 septembrie/12 octombrie 1918 „Declarația de Independență de la Oradea”, act ce a determinat autodeterminarea națiunii române. Ea a fost citită de către Alexandru Vaida-Voievod la data de 18 octombrie, în Parlamentul de la Budapesta, fapt care a declanșat ostilitatea reprezentanților maghiari.

Din inițiativa socialistului Ioan Fluerăș, la 31 octombrie 1918 se constituia Comitetul Național Român Central, alcătuit din sașe membri P.S.D. și șase membri P.N.R. Acest organism era destinat să coordoneze activitatea celor două partide, în conducerea luptei naționale. Constituit la Budapesta C.N.R.C.-ul avea să își mute sediul la Arad, de unde va lansa un manifest prin care denunță politica de oprimare și deznaționalizare dusă de guvernul maghiar și declară: „Națiunea română din Ungaria și Transilvania nu urmărește să stăpânească asupra altor neamuri... . Pe teritoriul său strămoșesc națiunea română este gata de a asigura fiecărui popor libertatea națională și organizarea sa în stat independent, o va întocmi pe te-miul democrației...”⁴). Manifestul respingea categoric menținerea românilor în frontierele Ungariei.

În același timp, în Transilvania se organizau consilii și gărzi naționale. La 9 noiembrie 1918 C.N.R.C.-ul cerea ultimativ autorităților maghiare să cedeze puterea. Guvernul ungar, dorind să opreasca sucesiunea românilor, îl trimite la Arad pe ministrul naționalităților, Oszkar Jaszi pentru a negocia cu românii. Iuliu Maniu ia rezumat în două cuvinte obiectivul național al românilor: „Separare deplină”⁵.

Eșecul negocierilor a determinat conducerea C.N.R.C.-ului să organizeze o Adunare Națională a românilor la Alba Iulia pe data de 18 noiembrie/1 decembrie 1918, prin care aceștia erau chemați să hotărască soarta Transilvaniei.

La Alba Iulia, oraș încărat de amintiri istorice: Unirea lui Mihai Viteazul și martirul lui Horea și Cloșca, s-au adunat 100.000 de români și 1228 de delegați. Adunarea era condusă

de Gheorghe Pop de Băsești. Vasile Goldiș a dat citire „Rezoluției Unirii”, care la primul articol proclama solemn că „Adunarea națională a românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor independenți la Alba Iulia, în ziua de 18 noiembrie/1 decembrie 1918, decretă unirea acelor români și a tuturor teritoriilor locuite de români cu România”⁶). În continuare documentul cuprindea un program de revendicări cu caracter democratic.

Prin Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, din 1 decembrie 1918, un vis de veacuri, își găsea în sfârșit împlinirea: frații români uniți în granițele acelui stat național. Putem afirma că Marea Unire din 1918, al cărei centenar îl vom sărbatorii anul acesta, a fost rezultatul în primul rând al voinei națiunii române, atât din Vechiul Regat, cât mai ales al celei din provinciile românești nou unite. Istoricul Florin Constantiniu afirma că „așa cum în secolul al XIX-lea în Peninsula Italică, atunci când se discutau modalitățile de unificare ale statelor italiene... se spunea „Italia fară da se” („Italia se va face prin ea însăși”), tot astfel România – căreia îi spunem Mare..., dar care este de fapt România nu mare, ci firească.... această Românie s-a făcut de la sine peste erorile și îndoielile clasei politice”⁷).



IANCU FLONDOR

ION NISTOR

VASILE GOLDIȘ

IULIU MANIU

Note:

- 1)Florin Constantiniu, O istorie sinceră a poporului român, București, Editura Univers Enciclopedic, 1998, p.289.
- 2)Ioan Scurtu (coordonator), Constantin Mocanu, Doina Smârcea, Documente privind istoria României privind între anul 1918-1944, București, Editura Didactică și Pedagogică R.A, 1995, p.8.
- 3)Ibidem, p.p.8-9
- 4)Florin Constatinu, Op. Cit, p. 297
- 5)Ibidem, 298
- 6)Ioan Scurtu (coordonator), Op. Cit., p. 10
- 7)Florin Constatinu, Op. Cit, p. 302

Prof Narcis Nicoară
George Ghiauș, IX C



ARIPI SPRE CREDINȚĂ ... ȘCOALA DE VARĂ DIN TINDA BISERICII



Evoluând într-o lume radical desacralizată și secularizată, omul modern nu mai are capacitatea de a se defini și cunoaște pe sine însuși ca și chip al lui Dumnezeu, nu poate percepe lumea ca daruri și semne ale lui Dumnezeu.

În căutarea continuă a formelor noi de misiune, școala și parohia răman aceleiasi străvechi instituții care oferă cel mai potrivit mijloc de creștere duhovnicească a membrilor ei de toate vîrstele și categoriile sociale. "Viitorul unei națiuni este hotărât de modul în care aceasta își pregătește tineretul" spunea Erasmus.

În acest context s-a născut în urmă cu zece ani Proiectul "Aripi spre credință ... Școala de vară din tinda bisericii" ca reacție la mentalitatea unoră de a spune că pe lângă biserică nu pot să atragă copii, părinți, bunici, pe perioada verii, dar și din pasture, dăruire și iubire pentru "mlădițele care sunt în formare". Întrucât colaborarea școală-biserică a dat roade de fiecare dată și în urma sondajelor făcute, doamnele profesoare Cocei Alina, Oproiu Adriana, Gîță Maricica, Neagu Diana, de la "Liceul Teoretic "Aurel Vlaicu", orașul Breaza, în colaborare cu Pr. Gîță Gheorghe de la Biserica "Adormirea Maicii Domnului" din Breaza, oferă copiilor, tinerilor o altă alternativă spre socializare, comunicare, catehizare și implicare în problemele societății și prin rezervări de voluntariat, desfășurând viața din parohie. În fiecare sămbătă, începând cu ora 10, în perioada iunie – septembrie, tinerii găsesc pe lângă biserică, ambienta necesară unei viațui creștine autentice pentru a-și înnobila suflete, să devină mai buni, mai blâzni, mai răbdători. Stiu cu toții că experiențele de grup încheagă prietenii, dărâmă barierile prejudecători și, astfel, copiii reușesc să descopere împreună, să alba încredere în ei și să se bucură unii de alții și unii cu alții, oferind ajutor celor în necazuri, învățând din nevoie celuilalt. Scopul întâlnirilor este de a-i învăța că biserică poate să fie activă prin activitățile lor, să consienteze că participarea la Sfânta Liturghie și a Spovedaniei și a Impărtășaniei, la agapele creștine organizate cu diferite prilejuri este o formă de misiune importantă, în măsura în care persoana implicată este orientată spre cunoaștere. Înțelepciunea populară spune: „Ce s-a învățat în frâu da copilărie nu se va uită la adânci bâtrâneții” (Irineu – Episcop de Ekaterinburg și Irbit).

Fiecare acțiune a devenit o treaptă în urcușul lor, dubovnicesc, care stă la baza formării spirituale și în ajutorăsa se apropie mai mult de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste. Relațiile de prietenie, nu numai între copii apropiați de vîrstă lor, ci și cu oamenii în vîrstă, au demonstrat eficiență, durabilitate, dacă cei implicați au fost deschisi, sinceri, fără orgoliu și egoism.



Participarea la acțiunile filantropice "Stergeți lacrima, suflet trist, dar nu invins" organizate la Casa Speranței din Câmpina, la Caminul de bătrâni din Breaza, bolnavi de Alzheimer, la copii și bătrâni de la Valea Plopului, etc. îi fac pe copii să respecte și mai mult semnele și să conștientizeze dialogul prin intermediul faptelor bune.

Învățători, profesori, enoriași, specialiști din diferite domenii au călăuzit pe drumul cunoașterii. Prin joc, copiii mai mici și-au imaginat că au portuit împreună într-o călătorie misionară, cu trenulețul virtușilor și că au de străbătut „popasuri duhovnicești”, fiecare vagon reprezentând căte o activitate cu obiective bine precizate. Potențialul creativ a fost stimulat prin pictarea icoanelor pe sticlă și lemn, a crucilor. Au învățat să coasă, să tească, să fie inventivi în arta gătitului și pentru că unii au fost interesați și pasionați de muzică, au cântat și au compus un cântecel care a devenit sloganul secolului de vară. Participarea la Sfânta Liturghie în haine traditionale populare în zilele sămbători și duminică, dar și la diferite activități culturale, au adâncit și mai mult apariția tânărului la valorile și simbolurile strămoșilor lăsați, respectul și recunoașterea față de mătușă.

Cu toții vom înțelege că școala împreună cu biserică oferă tinerilor speranță de a trăi viață în comun judecându-se reciproc de a răsi, cu încredere speciale valorile credinței și ale culturii.

Dna Neagu Diana – parinte – mărturisește:

"Școala de vară mi-a apropiat și mai mult de biserică și de mine însăși. Sămbătă de săptămâna, parintele Gîță Gheorghe ne-a însoțit pe acest drum, în biserică, dar și în natură, scăldăți de soare, îmbrățișați de căldura de gaz de aer și de Dumnezeu, începând mereu lucrul cu rugăciune, ne-am întreținut spre partea bunei din noi. M-am rezăvut în copilarie prin zâmbetele, energia, plăcerea și visele mele, credința și curațul cu care păseam în fiecare zi fără frică multumind peatrui necăru pas făcut și bucurie. Si cine ar fi crezut că am să aflu așa de departe în viață. Am cunoscut cănecă minunată, privindu-le că pe o iarbă înzăzu. Am planș și m-am căut, simțind mereu că dește am realizat multe în viață, totuși nu nu am împlinit destulul, nu mi-am găsit calea."

Prof. Maricica Gădă
Vladimir Cazan, IX-C



Concursul Național "Cultură și civilizație"

Începând cu anul 2003, în Liceul Teoretic „Aurel Vlaicu” din Breaza, funcționează un muzeu de istorie locală și etnografic. În anul 2010, tematica muzeului a fost completată printr-un proiect numit „Un om, un muzeu, o idee” la recomandarea profesorului de istorie, Matei Stăncioiu, autor a 18 lucrări de istorie locală, parte din ele dedicate aşezărilor prahovene. Muzeul a devenit funcțional în urma unui proiect, găzduind echipele de lucru pentru Concursul Național „Cultură și civilizație în România”.

În ultimii ani, clasele a XI-a (uman) beneficiază de un curs opțional numit „Istorie locală și etnografie”. Acest curs are menirea să pregătească elevii pentru concursul mai sus amintit. În cele două semestre, elevii au datoria de a pregăti o lucrare științifică, un proiect de conservare, un album etnografic, un film documentar și un pliant de prezentare a proiectului.

Elevii liceului nostru au reprezentat județul Prahova fără intrerupere, începând cu anul școlar 2006-2007. De-a lungul anilor, s-au obținut numeroase premii, mențiuni și premii speciale. Cel mai frumos rezultat a fost obținut în anul 2010, la Deva, când trei elevi ai liceului nostru, Andrei Iuliana, Brezeanu Bogdan și Stroe Georgiana, au obținut premiul al II-lea pe țară.

În anul școlar precedent (2016-2017), elevii Diaconaru Teodora, Oancea Radu și Simion Anastasia, au obținut premiul special pe țară cu proiectul intitulat „Zestrea Secărenilor”. De reținut este faptul că, în ultimii cinci ani, liceul nostru a găzduit etapa județeană a acestui concurs.

Pentru acest an școlar, elevii celor trei clase a XI-a (A,B,C) lucrează la un nou proiect cu tema „Civilizație pastorală din ținutul de sub munte”. Etapa de pregătire a proiectului presupune documentarea, realizarea dicționarului pastoral și elaborarea primelor capitole din lucrare. Sperăm să ne ridicăm la nivelul performanțelor colegilor noștri mai mari, care în ultimii 12 ani au obținut rezultate atât de frumoase la acest concurs, o olimpiadă interdisciplinară în care sunt valorificate cunoștințele dobândite la orele de istorie, religie, științe socio-umane, limba și literatura română, arta vizuală.

Prof. Vasile Focșeneanu
Cosmin Stanciu, XI B



SIMPOZIONUL NAȚIONAL PERFORMANȚĂ ȘI PRESTIGIU ÎN EDUCAȚIE, TRANSDISCIPLINARITATE, CREATIVITATE EDIȚIA I - 24 martie 2017

ORGANIZATOR:
LICEUL TEORETIC „AUREL VLAICU”, ORAȘUL BREAZA, JUDEȚ PRAHOVA.

PARTENERI:
CASA CORPULUI DIDACTIC PRAHOVA, REPREZENTATĂ PRIN DIRECTOR MARIANA CAZACU;
PRIMĂRIA ORAȘULUI BREAZA, JUDEȚ PRAHOVA, REPREZENTATĂ PRIN PRIMAR – ECONOMIST
GHEORGHE RICHEA;
ASOCIAȚIA PĂRINTILOR DE LA LICEUL TEORETIC „AUREL VLAICU”, ORAȘUL BREAZA, JUDEȚ
PRAHOVA, REPREZENTATĂ PRIN PREȘEDINTE – CIPRIAN EZARU.

În cadrul acestei manifestări au fost inscrise 450 cadre didactice, cu participare directă sau indirectă din 33 județe, grupate pe:

SECTIUNI:

- I.PROIECTE DIDACTICE
- II.REFERATE METODICE

CATEGORII:

- I.CICLUL PRIMAR ȘI PREȘCOLAR
- II.CICLUL GIMNAZIAL
- III.CICLUL LICEAL



Lucrările au fost reunite într-o publicație electronică înregistrată cu ISBN.

Felicitări tuturor celor care s-au implicat parteneri, membrii în echipa de implementare și coordonare, cadre didactice din țară ce au participat direct sau indirect.

COMITETUL DE ORGANIZARE

- Prof. inv. primar Albu Veronica
- Prof. Limba și literatura română Bran Camelia Elena
- Prof. Limba și literatura română Cazan Laura
- Prof. Limba și literatura română Ciț Mariana
- Prof. inv. primar Goran Izabela
- Prof. Fizică – Chimie Gruia Mariana
- Prof. Biologie Jagă Ioana Mihaela
- Prof. inv. primar Moise Magdalena
- Prof. Ed. Tehnologică și TIC Moncică Maria
- Prof. Istorie Nicoară Narcis
- Prof. Dr. Limba și literatura română Nicola Alina Gabriela
- Prof. Dr. Limba Franceză Soreanu Dinela Axineta
- Prof. Religie Toader Voicu Macrina
- Prof. Fizică Văsii Aura Doina



Vă așteptăm implicarea și în edițiile viitoare.

PASIUNI ȘI REUȘITE ÎN FIZICĂ!

"Piramida fizicii se înalță pe baza sigură și vastă a explicării cu succes a unor largi arii de fapte cu ajutorul conceptelor. Unele din aceste concepte se dovedesc să fi, la rândul lor, doar cazuri particulare, de obicei numai aproximativ valabile, ale altor concepte fundamentale. Acestea din urmă sunt întotdeauna deschise întrebărilor și schimbărilor, ceea ce face ca fizica să fie atât de pasionantă și interesantă." (G.P. Thomson)

În perioada 02-05 aprilie 2018 în Orașul Breaza, județul Prahova se va desfășura a 54-a ediție a Olimpiadei Naționale de Fizică. Competiția va cuprinde două probe: teoretică și practică, acest lucru evidențiind caracterul practic-aplicativ și interdisciplinar al fizicii.

Participanții în cadrul acestei competiții sunt convinși că fizica ne oferă posibilitatea să răspundem la întrebări remarcabile, cunoașterea ne conduce la o îmbunătățire a modului în care interacționăm cu mediul nostru înconjurător și, de asemenea, a modului prin care putem valorifica resursele naturale. Dezvoltarea rapidă a tehnologiei umane s-a datorat în mare parte progresului din domeniul fizicii.

O cultură generală solidă în domeniul tehnic presupune și o înțelegere bună a fundamentelor fizicii, iar dezvoltarea de tehnologii în vederea valorificării lor necesită abilități avansate în același domeniu, cel al fizicii.

Învățarea prin investigație determină elevul, atunci când se află în fața unei probleme, când studiază cu atenție datele și relațiile cauzale, să găsească cea mai bună soluție.

Acest mod de lucru conduce și la dezvoltarea unor deprinderi care au o importanță mare în societatea actuală: gândirea critică, gândirea analitică, inițiativa, creativitatea, evaluarea risurilor, capacitatea de a lua decizii.

Experimentul, ca demers didactic, presupune aplicarea cunoștințelor științifice în diferite contexte productive și vizează formarea și dezvoltarea spiritului de investigație. Ca metodă de instruire și autoinstruire, experimentul implică activități de provocare, reconstituire și modificare a unor fenomene și procese, în scopul studierii lor.

Prin activitățile experimentale, elevii vor fi puși să descopere anumite proprietăți specifice unor procese sau fenomene. Astfel, ei își îmbogățesc cunoștințele, le clasifică, le ordonează și le integrează în sistemul cunoștințelor anterior assimilate.

Dorim mult succes elevilor participanți și cadrelor didactice îndrumătoare!

Prof. Aura Doina Văsii
Prof. Mariana Gruia

Cenaclul, cheia către tine însuți



O definitie oficială a cenaclului ar fi cea de grup de literati, de artiști, legați prin afinități estetice care au aspirații comune și se întâlnesc periodic. Însă cenaclul înseamnă mult mai mult de atât.

Cenaclul este locul în care se întâlnesc gândurile și sentimentele, în care ne împărtășim propriile idei și credințe, în care putem fi noi în sine. În liceul nostru, activitatea cenaclului a început de anul trecut, membrii acestuia întâlnindu-se lunar. Pe parcursul acestuia elevii își prezintă atât creațiile, cât și opinioile în legătură cu creațiile celorlalți. Aceștia nu își fac cunoscute numai realizările literare ci și talentele specifice altor domenii precum pictura sau muzica.

Există copii care vin la cenaclu încă de la prima sedință, dar și elevi care au decis să vină pe parcursul acestuia. De asemenea, sunt persoane care ne uimesc lună de lună cu noile lor lucrări, dar și persoane care și-au găsit curreajul de a scrie în urma interacțiunii cu membrii grupului. Astfel că la fiecare ședință, relația dintre membrii cenaclului se consolidează, ajungem să ne cunoaștem mai bine, să comunicăm mai mult și să formăm legături de prietenie.

Cenaclul are la bază schimbul de idei. Pe parcursul tuturor ședințelor găsim diverse teme pe care să le dezbatem precum: societatea contemporană în toate formele sale, problematici întâlnite de noi în experiențele culturale și cele practice. De la fiecare ședință învățăm ceva nou ce duce la dezvoltarea personalității noastre și a comunicării cu cei din jur. Cenaclul reprezintă un mod de afirmare a talentului, de creare a sentimentului de apartenență la grup, de a forma un echilibru între principiile noastre și influența celoralte persoane. Astfel că experiența participării la cenaclu nu poate însemna decât un bine adus cunoașterii de sine și potențialului creator aflat în fiecare ființă.

Rebeca Dogaru, XA



În lumea muzicii cu Marina Voica

Marina Voica, născută Marina Alexandrovna Nicolskaia în 3 septembrie 1936, Ivanovo, Rusia, este una dintre cele mai importante și îndrăgite soliste de muzică ușoară / pop din România. Vedeta face parte din generația de aur a muzicii pop-soul românești, fiind și o stea a emisiunilor de divertisment profesionist. Provenind dintr-o familie de intelectuali, mama chimistă, tatăl inginer, a fost inscrisă împreună cu fratele său la Școala de Muzică.

1.Ce ne puteți spune despre tinerețea dumneavoastră?

Părinții noștri și-au dat imediat seama că eu și fratele meu suntem foarte muzicali și ne-au dat la Școala Muzicală, iar fratele meu a terminat-o ca violist. La 6 ani, mi-a fost dată vioara și fiind copilăroasă, nu lucrai o să fie serios. Eram deja sportivă și eram mereu luată de la ora de gimnastică pentru a mă duce la ora de vioară. În un moment dat, profesorul le-a spus părinților că eram mult prea tânără și nu puteam să învăț notele muzicale. Am învățat prost, sincer să vă spun, și după ce am terminat scoala, mi-am dat seama că era răuul necesar. Algebra a fost materia mea preferată. Și acum mă descurc la inecuații. Părinții m-au trimis la Moscova unde am intrat la Facultatea de Credit și Finanțe și a fost destul de greu să intru.

2.De unde a pornit dorința dumneavoastră de a deveni cântăreață?

Când eram la școală, am văzut un film care se numea "Vârsta dragostei" cu Lolita Torres și atunci am spus: "Ce fizică? Ce matematică? Asta sunt. Așa e drumul meu. Așa vreau să fiu." De atunci, zilnic eram în fața oglinzi și o imitam pe Lolita Torres. Tata meu cumpărase deja un pian și o imitam pe Lolita. Eu n-am avut voce. Am avut diferite teste de ritm înainte să intru la școala muzicală și când a venit vremea să cânt, eu nu știam niciun cântec, fiind așa de mică. În timpul facultății eram deja vedetă pentru că intrasem din primul an la o repetiție cu orchestra, pentru că aveam orchestra la facultate și am spus: "Eu vreau să cânt." Eram urătică, dar când am inceput să cânt, m-au primit imediat cu castigătoare, cu tot, și așa am debutat la facultate. După aceea, toți profesorii m-au văzut și cel puțin trei erau îndrăgostiți de mine, iar când mă ridicau la ascultare, știau că eu nu știau nimic și fetele doar, doar să-mi susțină și la un moment dat, m-au oprit pe corridor și m-au întrebat "Ce căutați la facultatea de finanțe? Aveți un talent!" Acolo am cunoscut pe un român, Marcel Voica, și imediat m-a observat pe scară și a rămas șocat de mine. Iar eu știam că i-am plăcut. Unul dintre băieții de la facultate a spus: "Puștoaica asta are ceva" și mie mi-a intrat în cap.

3.Ce ne puteți spune de colaborarea dumneavoastră cu Margareta Păslaru?

Când am venit în România, n-am știut niciun cuvânt, în afară de "te iubesc". Era o emisiune care căutau tinere talente și eu am cântat un cântec spaniol și unul rusesc. Deja facusem furori, sute de scrisori întrebau cine sunt eu. Apoi am văzut o fată la emisiune și am întrebat cine este. Mi s-a răspuns astfel: "Asta îți va fi o rivală toată viața. Asta era Margareta Păslaru." Ne-am lansat paralel. Avea 15 ani atunci, eram două fete la fel și la o repetiție se chinuia să cânte o melodie de-a Lolitei Torres. Noi o aveam idol pe Lolita Torres și, fiindcă eu deja aveam magnetofoane, eu știam foarte bine cântecele, și în spaniolă. Și am inceput să cânt, iar toată lumea de acolo, regizorul, au spus "Fiți atenți! Fetele asta seamănă, cântă la fel. În emisiunea urmă-

toare veți cânta în duet." Și așa ne-am lansat. După ce am cântat amândouă la televizor, a fost bombă. Nimic nu s-a discutat în țară aceasta, numai despre aceste două fete care făceau diferență între artiștii noi și vedetele deja consacrate. Am lansat ceva nou, infățișare nouă, vestimentație nouă, iar dacă vrei să te adaptezi, o faci, dacă nu, stai deoparte.

4.Care este piesa dumneavoastră cu cel mai mare impact asupra publicului?

Am 500 de piese, dar „Afară plouă, plouă” este cea mai cunoscută. Toată lumea o cântă, dar asta după Revoluție. Eu stăteam și scriam toate piesele, erau deja gata. Oriunde mă duc, fără cântecul acesta nu se poate. Eu mă mândresc cu textele, fiindcă 70-80% din muzica ușoară o reprezintă textul. Eu creez poveștile, sunt foarte curajoasă cu cuvintele, eu le nimeresc, pun pe note exact ce trebuie. Am chiar și continuarea de la „Afară plouă, plouă” și se numește „Apartmentul 23”. Dar așa de tare mă macină faptul că piesele mici, în afară de „Afară plouă, plouă” nu se lansează. S-a schimbat toată echipa la radio, nu mai sunt oameni care ne-au susținut generația. Au venit niște puși care nici nu vor să ne audă. Cu toate că prin muzică, prin filme și prin cărțile traduse se cultiva populația.

5.În afara muzicii, ce alte pasiuni ați mai avut sau aveți?

Pasiunea mea cea mare a fost și este muzica. Dar am fost sportivă bună, gimnastă. Se vede și acum după felul în care merg. Am făcut mult sport, chiar m-a pasionat, dar nu erau talentata... Eram puțin grăsuță și mai ales la unele aparate pur și simplu nu-mi ieșea mișcarea și începeam să plâng, iar profesorul nostru, când mă vedea așa spunea „Uitați-vă și învățați ce înseamnă dragosteoa pentru un sport. O doare că nu li ieșe”. Reuseam să alerg și scoteam un timp bun mereu, mă descurcam chiar și la săritura în lungime. Pe lângă sport, imi mai place foarte mult să mă imbrac, imi place moda. Știau să cos, și chiar a fost la un moment dat o pasiune, dar m-am lăsat, pentru că e mult mai usor să mă duc și să cumpăr. Eu total comand prin internet. Tehnologia s-a dezvoltat mult în ultima vreme, și ca dovadă, eu sunt chiar foarte activă pe Facebook.

6.De ce ați ales Breaza? Ce v-a plăcut la acest oraș?

Sunt omul casei, mie imi place să stau în casa. Și într-o zi am ajuns în Breaza, am închiriat o cameră și am ieșit la plimbare. Și apoi am văzut casă aceasta, cu aleea, care mie mi se pare unică. Și mi-am zis „Doamne, ce frumusețe...”. Casa mea este diferită, toate celelalte sunt acum moderne, supraetajate, dar asta este stilată, formidabilă. Mi-a plăcut mult de tot.. Și am văzut în curte pe cineva care repară mașina. M-a recunoscut și m-a întrebat „Doamna Marina, vă place casa?”. Eu, bineînțeles, i-am dat de înțeles că da, șadar mi-a propus să o cumpăr. În minte că nu am dormit toată noaptea, iar a doua zi am venit aici și m-am tocmit la banii, și tot. Primii ani, singură aici, au fost un coșmar, dar am tras și mi-am ușurat viața. Așa am ajuns la Breaza, deși nu m-a primit bine lumea, mai ales, vecinii care se găndeau că a venit o vedetă, ce va fi de acum? Dar eu stăteam cuminte la mine în curte. Sunt în general omul singuratic și prima întrebare care mi se pune este „Nu vă e frică? Nu vă plăcă?“ Și nu, nu imi este frică deloc, cu toate că mi-a fost spartă casa. Mie imi place siguranțatea, altfel, nu aș compune nimic, mi-ar fi imposibil.

Ana-Maria Brezeanu, XI A

Antonia Oancea, X A



Facebook și avaturile sale În oglindă, tu erai eu

Reporteri: Am învățat, în timp, că o călătorie este cea mai rafinată formă de cunoaștere. Pentru Dumneavastră, care ați călătorit în lung și în lat, ce reprezintă călătoria, cum și când ați descoperit-o cu adevărat? Călătoria în afara ființei este sinonimă cu o călătorie înăuntru acestia?

Ruxandra Cesereanu: Evident, de-a lungul vieții (omenești și literare), călătorim în fel și chip, pe dinăuntru și pe din afară. Ambele forme de călătorie sunt la fel de importante, fiindcă au nuanțe diferite. Când călătorim înăuntru, nu știm neapărat ce vom găsi și cât de mulțumiți vom fi cu acel nucleu uman al nostru, după care scotocim statoric. Iar când călătorim pe din afară, de asemenea, nu știm ce vom găsi din frumusețea ori urâtenia lumilor. De fiecare dată există și destul hazard. Așa încât trebuie să fim pregătiți pentru orice.

Reporteri: Revista noastră se numește Artă. Știință. Credință. Credem cu tărie în aceste coordonate ale vieții. Cum vă situați față de acest trinom, Dumneavastră?

Ruxandra Cesereanu: Sunt poetă și prozatoare, cred în literatură ca în mama și tatăl meu. Cred și în logica științei, fără de care am fi palizi și insignifianti pe lumea aceasta. Credința mea în Dumnezeu este ceva intim, așa că despre lucrul acesta nu voi vorbi acum.

Reporteri: Din afară, literatura contemporană, pentru noi, elevii, este precum o oglindă infidelă care ne reflectă chipurile sau care devine opacă. Astăzi, cum este literatura pentru cel care o scrie? V-ați gândit la elevi/studenți când ați așternut pe hârtie cuvintele?

Ruxandra Cesereanu: Am în față un cititor când scriu, dar el nu are vîrstă, așa încât acesta poate fi simultan adolescent, matur sau bătrân, nu contează anii. Contează sensibilitatea, imaginile, afectele și ideile pe care île dău și pe care vreau să cred că are cum să le folosească pentru mintea, sufletul și inima fiecăruia în parte.

Reporteri: În ultimul an școlar am descoperit „Tema pentru acasă”, „Imago”, „După plâns”, poezile Norei Iuga, ale Anei Blandiana și ale Dumneavastră, bineînțeles. Ce rol are profesorul de literatură în viața învățăcelor?

Ruxandra Cesereanu: Profesorul de literatură este și se cuvine să fie un stalker, un călăuzitor, un inițiator. Altfel, literatura ar rămâne la colț.

Reporteri: Pentru că întâlnirea de la Gaudeamus, București 2016, a dus la conceperea acestei rubrici, datorită versurilor: „Porțile închise ale patimii le-am frânt și eu atunci,/ dar fără să mă spulber, deși cu tulburare/ Frumoasă era suferința ta și pe dinăuntru era/ Iar spaimele mele zâmbeau cu dinții strânși./ Mă chinuam ca o lebădă neagră cu ciocul bandajat în dantelă de mireasă/ Te sfârșeai ghemuit ca un leu fără coamă și gheare./ În oglindă, tu erai eu. [...]”, cum vă raportați la târgurile de carte?

Ruxandra Cesereanu: Târgurile de carte sunt un fel de banchete literare. Au și funcția de agora, cititorul găsește de toate pentru toți, stiluri variate, idei puținderi, maniere, imagini multiple etc. Dar ele sunt și obosităre foarte. La târgurile de carte ești doar în ipostaza de cumpărător, ipostaza beneficiă de cititor vine doar după aceea, în tihna de acasă, eventual.

Ana Maria Veress, XI C
Teodora Soare, XI C
Alexandru Vrensan, XI C

HUMANITAS

Apple în război cu Samsung

Cele mai mari companii care produc telefoane mobile în anii noștri sunt Apple și Samsung, fiecare dintre ele folosind un alt sistem de operare (Apple folosește sistemul IOS, iar Samsung folosește sistemul Android).



Apple la aniversarea a 10 ani a lansat pe piață un model de iPhone care este cu totul special, iPhone X. Apple avea nevoie de acest telefon pentru a le arăta fanilor și utilizatorilor că au adus inovații. Că nu sunt ei primii care le aduc este altă poveste. Cert este că apare ca un iPhone reinventat. Este primul iPhone cu ecran OLED și fără margini. Ecranul a necesitat sacrificarea butonului home, așa că este nevoie de puțină deprindere cu toate aceste gesturi, dar după aceea este foarte ușor. Cea mai nouă tehnologie este FACE ID. Pe cât de incredibilă este această funcție din punct de vedere tehnologic pe atât este de iritantă. Din punct de vedere practic, nu este nici mai rapid și nici mai comod decât TOUCH ID.



Samsung Galaxy Note 8 este, probabil, cel mai bun răspuns al lui Samsung la iPhone X. Este telefonul care a fost luat în răs de la prima generație, dar care a căpătat un auditoriu atât de fidel. Pe utilizatorii de Note nu îi poți convinge niciodată că nu au nevoie de un telefon atât de scump, cu ecran atât de mare și încă cu S-Pen. Denumirea de Infinity Display este moștenită de la S8, așa că ai aceeași detaliere și culori superbe. Detaliul care mereu a deosebit Note-urile de restul este S-Pen-ul. El deschide un alt level de interacțune cu smartphone-ul și cu fiecare an el se deschide mai tare și mai tare. De câte ori nu am spus că S-Pen-ul este super în primele zile, apoi uiți de el. Aceasta nu schimbă faptul că multă lume îl folosește. Camera dublă este o nouă inovație pe Note. Una dintre acestea este telephoto, iar cealaltă wide angle. Ambele camere au stabilizare optică.

Acești mari producători, nu numai de telefoane ci și de gadget-uri, poartă un mic război. Fiecare dorește să facă ceva mai bun decât celălalt și să se impună pe piață.

Andrei Giurginca, IX C

Arta stradală și mesajele motivaționale în București

Graffiti-ul este divers fiindcă are legătură directă cu creativitatea umană. Prin el, se fac declarații de dragoste, se transmit mesaje sociale și politice, se laudă, se realizează campanii electorale, se încurajează echipe, se blamează personaje publice, se exprimă sentimente și se recunoaște o apartenență socială. Se face astăzi, precum se făcea cu mii de ani în urmă. Nu au fost scutite de graffiti Roma antică, Pompeiul bogat ori orașul mayaș, Tikal din Guatema-la. De când au învățat să folosească instrumente scripturale, anonimi au găsit de cuvintă să se exprime prin graffiti și să vandalizeze astfel diferite obiecte ori spații comune ale colectivității.

Dar nu întotdeauna graffiti-ul este menit să distrugă, să jignească și să stârnească opriboiu. Atunci când paragina și nepăsarea lasă cicatrici pe fața orașului, desenele clocoținde de imaginea estompează urătenia pereților scorojită, a ruinelor ne-



faste, a caselor abandonate și a cimentului cenușiu. Personaje imaginare, scrisuri alambicate, povești suprarealiste și texte inspirate vor acoperi zidurile anoste și neglijate, ajutându-le să semene cu niște care alegorice urbane, încremenite în spectacolul cotidianului. Ochiul privitorului se va bucura, iar gândul lui va încerca să prindă în lasou mesajul artistic și complet al celui care, iubind orașul și frumosul, trasmite nevoia urbanului de renovare, decorare, construire ori restaurare. Viziunea asupra graffiti-ului care trezește emoție estetică se schimbă radical și trimite spre artă. De data aceasta, o artă stradală cu un puternic mesaj social.

De luni de zile, toate stațiile de metrou din București și numeroase panouri stradale sunt invadate de mesajul "Nu te mai preocupa, ești frumoasă astăzi!". Acestea sunt semnate de Alex, un bucureștean care a reușit să bucură femeile din Capitală într-un mod în care puțini pot să o facă, prin câteva cuvinte simple, dar cu un impact extrem de puternic.

Povestea care l-a făcut cunoscut pe Alex în tot Bucureștiul, fără să îi fie cunoscută identitatea, a început pe 8 martie, atunci când a auzit o discuție între două tinere în metrou. Deoarece nu a putut să le spună în față ceea ce simte, a ales un alt mod de exprimare, printr-un mesaj scris pe un perete la metrou.

"Totul a început pe 8 martie. Mă duceam la un prieten și eram în metrou. Lângă mine erau două domnișoare, una mai aranjată și alta mai puțin aranjată. Erau simpatice. Una se plângea celeilalte că uite, toate prietenele mele se mărită și au copii și eu încerc să găsesc pe cineva și nu se întâmplă nimic, am numai întâlniri eşuate. Eu am o chestie, de câțiva ani cred că trebuie să le spui oamenilor ceea ce gândești și nu doar să simtă ei. Dacă îți la cineva, să îi spui că îl iubești. Noi, oamenii din ziua de azi, trăim la modul asta: lasă că știe iubita mea că o iubesc sau știe prietenul meu că țin la el. Ai fi surprins să vezi ce reacție au oamenii când le spui chestia asta. Mamei i-am spus acum patru-cinci ani prima oară te iubesc, fără să urmeze ajută-mă cu ceva și mama a rămas uimită", își începe Alex povestea.

"Atunci, în metrou, în momentul acela, am vrut să mă duc la ea să îi spun: ești frumoasă, nu ai niciun stres, relaxează-te, ești OK, dar mi s-a părut aiurea. Amuzant este că, în ziua aceea, mi se întepase tapiseria de la mașină și am luat un marker negru, că voiam să colorez acolo, să nu se mai vadă. Primul mesaj scris a fost pe 8 martie, la ora 8.00 și ceva, între Unirii 1 și Unirii 2. Așa a început toată povestea. Ulterior, au apărut în foarte multe locuri pur și simplu. Niciodată nu am făcut taguri sau ceva de genul asta. Pur și simplu, a fost feedback-ul acela de moment și asta a fost: Nu te mai preocupa, ești frumoasă!", a explicat el întâmplarea.

De aici, viralul pur și simplu a explodat. Mesajul a început să apară pe numeroase panouri publicitare, cum ar fi reclamele de la AFI, aproape în toate stațiile de metrou din București, pe ziduri și chiar în alte orașe din țară, cum ar fi Cluj.

Se pare că, încântați de ideea acestuia, bucureștenii s-au implicat în răspândirea cuvintelor inspiraționale.

Cosmin Stanciu, XI B





Investește în fericire, dăruiește la Untold

Untold Festival este cel mai mare festival de muzică electronică din România. Acesta se desfășoară în fiecare an pe Cluj Arena. Prima ediție a festivalului a avut loc între 30 iulie și 2 august 2015, an în care Cluj-Napoca a fost desemnată Capitala Europeană a Tineretului. De-a lungul celor 4 zile de festival, au participat în medie peste 60.000 de oameni pe zi. Untold a atras atenția printr-o campanie de promovare a evenimentului numită "Pay with Blood", în care donatorii de sânge primeau bilete gratuite la festival. Inițiativa a fost remarcată internațional, deoarece asocierea dintre Transilvania, Vlad Tepeș, vampiri și donarea de sânge a fost o decizie de marketing strălucită.

Cea de-a doua ediție a festivalului Untold a avut loc în perioada 4-7 august 2016. Patru nume principale de artiști au fost dezvăluite în ianuarie: Tiësto, Hardwell, Afrojack și Armin van Buuren. Surpriza serii a fost dezvăluită la 9 martie 2016, cel de-al cincilea și ultimul cap de afiș, Martin Garrix, care susținea primul său concert în România.

A treia ediție a festivalului Untold a avut loc în perioada 3-6 august 2017. În cele patru zile de distracție au participat peste 330.000 de oameni din țară și din străinătate. Potrivit organizatorilor, Untold 2017 a avut momente incredibile, pe care atât publicul, cât și artiștii le-au trăit la intensitate maximă. Mulți dintre artiștii invitați, printre care și Armin van Buuren, au lăudat festivalul și au declarat că vor să revină în anul următor.

Ediția din 2018 se declară a fi peste celelalte ediții, oamenii cumpărând bilete cu un an înainte de festival, fără să știe cine va cânta, dar convingi că experiența de acolo va fi excepțională. Untold și-a atrăs publicul, indiferent de vreme sau de temperaturile scăzute, prin muzica de calitate și prin atmosfera electrizantă. Atât publicul, cât și artiștii de pe scenă rămân impresionați de acest festival, în care toată lumea se distrează, dansează și cântă fără oprire, iar spectacolul de lumini și decorul te introduc într-o lume magică plină de personaje fantastice.

Putem afirma că Untold este unul dintre cele mai cunoscute festivaluri din Europa, putând fi comparat cu TomorrowLand, festival renumit, organizat în Belgia.

Darius Toader, IX C

TOP 5 DJs OF THE WORLD



DIMITRI VEGAS
& LIKE MIKE

Hardwell

MARTIN
GARRIX

TIESTO

What's your why? Why did you get out of bed this morning? Why did you eat what you ate? Why did you wear what you wore? Because you are here to connect, because life is about people and the connections between them. What does connection between people even mean? It means mixture of happiness and sadness, it means Love, Time and Death.

Death is an old, grey woman, that travels with so much mythology, that causes so much pain and inspires great fear. And, still, it is liberation. We should fear death, but don't let it guide our life. We should hold on tightly to hope and happiness, because tomorrow is not a promise.

Time heals all wounds and turns beauty into ashes. No one understands time. If love is creation and death is destruction, time is a terrain in between them. We all complain about it, like "there isn't enough time" or "life is short", and we are wrong. Time is a gift, and we are wasting it on nothing. We have all the time in the world, we just don't know how to use it. Einstein called time a stubbornly, persistent illusion. Time is not an illusion, it is a blessing and we should value it more.

Love is the fabric of life, that is within everything. Love can be sad, happy, unexpected, mysterious and home. We see love in the eyes of others, we hear it in other people's laughs and we feel it in everything. Love is darkness and light, it is sunshine and storm, it is the reason for everything. Love is the only "why".

Love. Time. Death. These three abstractions connect every single human being on Earth. Everything that we want, everything we fear we might not have, everything that we end up buying, is because at the end of the day, we yearn for love, we wish we had more time and we fear death. Life happens in a blink of an eye and we are the only ones who can give value to it. But, is life that important? Do you really want to live to be 100, wrinkled like a raisin? Yes, yes, you do, because life is a journey, not a destination. Give every opportunity a chance, leave no room for regrets and keep the journey going, not because of the guarantee, but because of the possibility, because life means so many options. A world to discover, dreams to chase, goals to reach, and people to meet. So yearn for love, make time for everything you want and fear death, because life is a lifetime challenge.

Ana Mihăescu XA



Ambiance



„Ambiancē” va fi lansat în anul 2020, fiind cea mai lungă ecranizare a secolului și a Peer to Peer Art, proiect înfăptuit de Anders Weberg, regizorul filmului. Suedezul a creat Peer to Peer Art, cu scopul de a da o adevărată valoare timpului. După spusele sale: „Ca și pentru oricine altcineva, timpul este cel mai prețios și mai valoros și îmi place să las lucrurile să ia timp. Deci, munca mai lungă nu este nouă pentru mine și m-am gândit mult la o durată care s-ar potrivi la fix pentru ultimul meu film. 10, 20 de ore? Nu mă impresionează cu nimic... 30 de zile... asta e o durată conformă gândurilor mele.”

În 2014 a apărut primul traser ce durează 72 de minute. La doi ani de la apariția celui mai scurt trailer al filmului, regizorul lansează un altu, de data asta cu o durată de 7 ore și 20 de minute. 2018 va aduce și ultimul traser de 72 de ore. Astfel în 2020 vor fi difuzate cele 720 de ore, durata întreaga a peliculei. Întrebarea cea mai frecventă cred că a fost, va fi, și va rămâne „De ce 720 de ore?” „Numărul 7 pe care l-am cunoscut atunci când m-am gândit la asta acum 10 ani, din moment ce este un număr atât de puternic în istorie, mituri și religie. Numărul norocos șapte, șapte zile ale săptămânii, șapte păcate mortale, șapte culori ale curcubeului. 720 m-a urmărit pe mine de-a lungul timpului, deoarece este rezoluția pentru video, dar cred că cele 30 de zile este adevăratul motiv. 720 este, de asemenea, interesant din punct de vedere matematic, deoarece este un număr Harshad și, de asemenea, dacă luati $1 \times 2 \times 3 \times 4 \times 5 \times 6 = 720$ ” afirmă regizorul.

Pentru a vedea filmul lui Andres Weberg, de la început până la final, fără a dormi, spectatorii trebuie să stea în cinematograf timp de 30 de zile. Regizorul Andres Weberg a precizat că „Ambiancē” va fi ultimul film pe care îl va realiza și pelcula va fi distrusă după prezentare. El plănuiesc ca vizionarea filmului să aibă loc simultan în fiecare continent, începând din 31 decembrie 2020.

Aparent nici faima nu l-a facut pe Anders să creeze filmul, spunând că este „cel mai faimos regizor necunoscut”. Suedezul nu e la primul impact cu filmele de lungă durată și numerologia. În data de 09 septembrie 2009 pune în scenă o ecranizare de 9 ore, 9 minute, 9 secunde și 9 cadre, cu titlul 090909.

Rares Enoae
Luiza David
IX C

Longest EVER

Și soarele e o stea

An apariție: 2017

Autor: Nicola Yoon

Colecție: YoungArt

Editura: GRUPUL EDITORIAL ART.

Număr de pagini: 360

Nominări: National Book Award pentru literatură pentru tineri, Goodreads Choice Awards Best Young Adult Fiction, bestseller New York Times

„Și soarele e o stea”, scrisă de autoarea mult îndrăgitului roman “Absolut Tot”, reprezintă o modalitate ideală prin care puțem observa cum doi oameni ce provin din medii sociale paralele, cu viziuni asupra lumii total diferite, pot avea o influență așa mare unul asupra celuilalt.

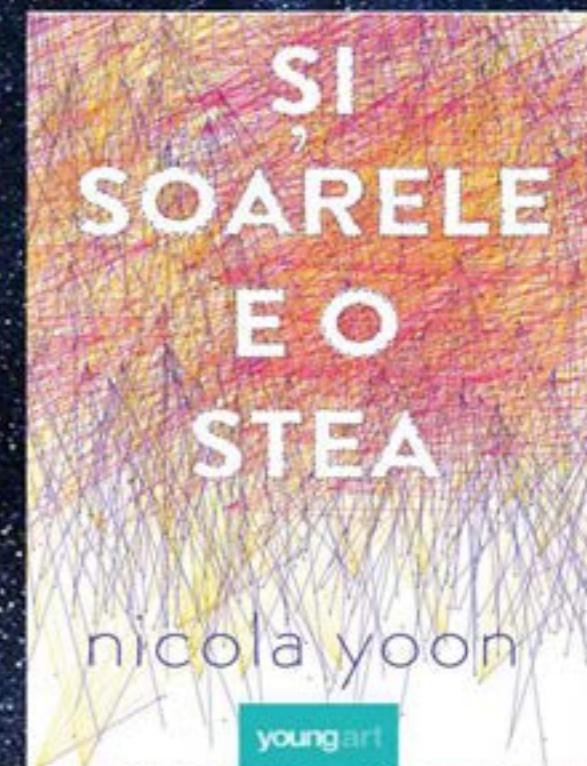
Natasha este o adolescentă cu o fire pragmatică, ce nu crede în nimic altceva în afara de fapte clare și demonstrabile. Aceasta trece printr-o perioadă grea din viață sa: urmează să fie deportată în Jamaïca peste douăsprezece ore.

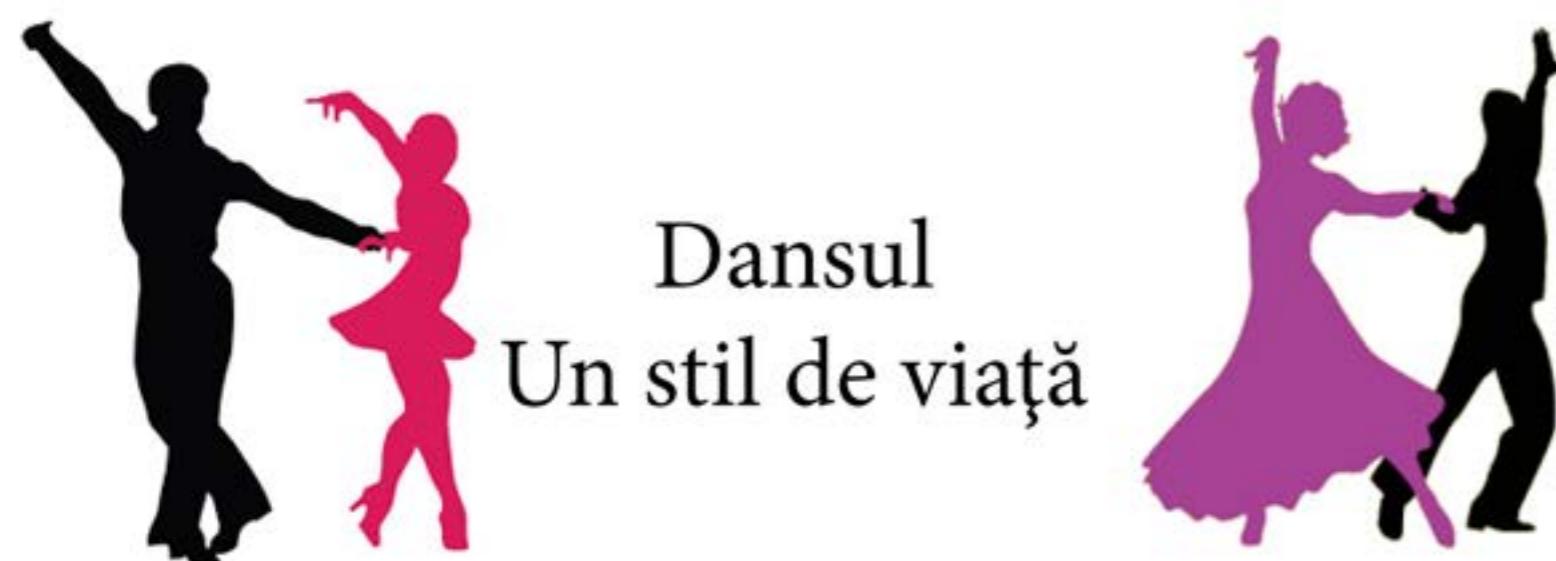
Daniel, pe de altă parte, este un visător incurabil, pasionat de poezie. Însă nici pentru el aceasta nu este o zi oarecare: are un interviu care îi va hotărî viitorul. O va lua oare pe calea care îi va mulțumi părintii, sau se va dedica pasiunii sale, poezia?

Deși nu este momentul potrivit pentru niciunul dintre ei să găsească iubirea, Natasha și Daniel ajung să se îndrăgostească unul de altul în cele câteva ore petrecute împreună.

“Oamenii își petrec întreaga viață căutând dragostea. Se scriu poeme, cântece și romane întregi despre asta. Dar cum să ai încredere în ceva ce se poate sfârși la fel de brusc precum începe?” - Nicola Yoon

Rebeca Magdaș, IX C





Dansul Un stil de viață

Dacă ne-ai fi întrebat acum 10 ani ce înseamnă pentru noi dansul, sincer nu am fi putut răspunde. Dacă la început ni se părea o obligație din partea părinților noștri, acum ni se pare o plăcere pe care o putem avea la orice oră din zi.

Și acum e complicat să explicăm ce semnificație are pentru noi dansul sau modul în care il privim, pentru că după atâtă timp petrecut împreună, am reușit să ne cunoaștem foarte bine. Pe ringul de dans ne înțelegem din priviri și comunicăm prin limbajul corpului. După atâtă timp petrecut împreună, am ajuns la performanța de a avea o conexiune foarte puternică, ceea ce nu multe alte cupluri o au și asta ne-a detașat de ceilalți perechi, reușind să ii eclipsăm pe ceilalți chiar dacă nu am câștigat întotdeauna.

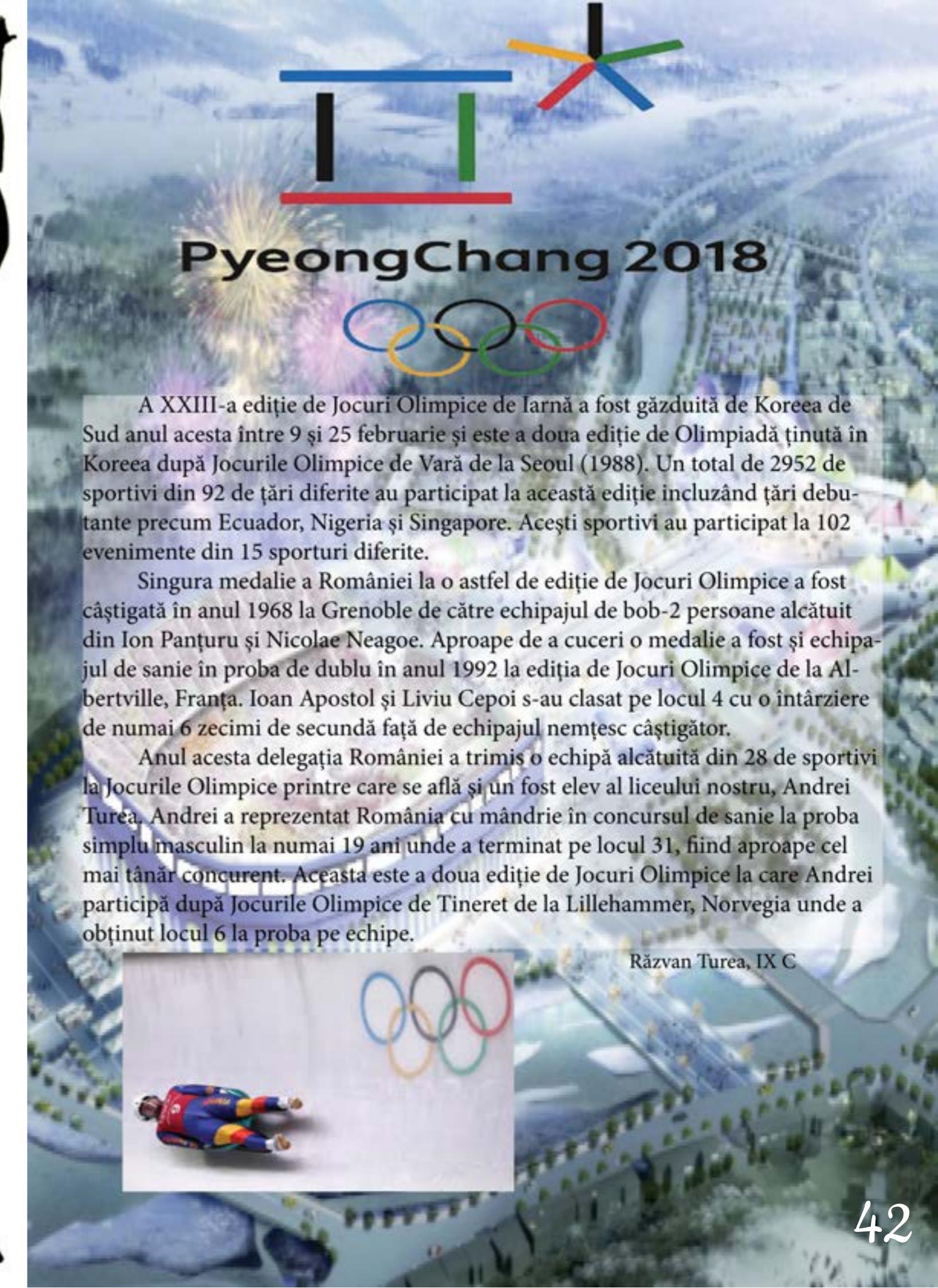
E greu să rupem din noi imaginea dansului, semnificația lui, atunci când el constituie viața noastră. Nu putem confunda sentimentele noastre firești cu cele provocate de dans, căci ele se intrepătrund într-un tot unitar. Ne gândim cum ar fi să rupem pentru o zi dansul din viața noastră și vom constata cu stupeare că ni se provoacă un vid sufletesc. E greu după atâtă timp investit, atâta emoții și trăiri, să mai faci diferență dintre viața ta obișnuită și dansul sportiv. Toate amintirile plăcute și neplăcute din copilăria noastră se leagă într-un fel sau altul și de dans și este imposibil să ledezlegăm. Viața noastră a fost până acum altfel decât a prietenilor noștri și suntem convingi că aşa va fi și de acum înainte.

Deși am fost priviți uneori ciudat de către ceilalți copii care nu practicau dansul sportiv, noi n-am fost descurajați și am mers zilnic la antrenamente. Eram apreciați de profesori și de părinți pentru diplomele obținute la dans, pentru medalii sau cupe și totuși.. erau momente când suspinam după jocurile banale și, totuși, atât de importante ale copilăriei și după întâlnirile cu prietenii. Chiar sunt și acum momente când ni se intristează chipurile gândindu-ne că suntem într-un fel sau altul privați de unele distracții specifice vîrstei.

Totuși am continuat... în fiecare zi la aceeași oră antrenamentele de dans sportiv. Deja e un vis frumos, un ideal pentru care luptă... La început îți place senzația produsă, te simți fericit și lipsit de griji atunci când dansezi. De aceea, vîi la antrenament și a doua zi, ca să regăsești senzația de fericire și de bucurie sufletească. Când ești pe ringul de dans, nu te gândești la altceva decât la magia dansului. Cred că asta se numește cu adevărat PERSEVERENȚĂ! Și, de aceea, îndrăznim să spunem că dansul se aseamănă izbitor cu dragostea. Amândouă în mod evident provoacă fericire și suferință uneori. În dans sunt momente când suferi, de fapt, ar fi nefiresc altfel...



Lepuș Giulia, IX C
Ilie Ștefan, XII C



PyeongChang 2018

A XXIII-a ediție de Jocuri Olimpice de Iarnă a fost găzduită de Coreea de Sud anul acesta între 9 și 25 februarie și este a doua ediție de Olimpiadă ținută în Coreea după Jocurile Olimpice de Vară de la Seoul (1988). Un total de 2952 de sportivi din 92 de țări diferite au participat la această ediție incluzând țări debutante precum Ecuador, Nigeria și Singapore. Acești sportivi au participat la 102 evenimente din 15 sporturi diferite.

Singura medalie a României la o astfel de ediție de Jocuri Olimpice a fost câștigată în anul 1968 la Grenoble de către echipajul de bob-2 persoane alcătuit din Ion Panțuru și Nicolae Neagoe. Aproape de a cuceri o medalie a fost și echipajul de sanie în proba de dublu în anul 1992 la ediția de Jocuri Olimpice de la Albertville, Franța. Ioan Apostol și Liviu Cepoi s-au clasat pe locul 4 cu o întârziere de numai 6 zecimi de secundă față de echipajul nemțesc câștigător.

Anul acesta delegația României a trimis o echipă alcătuită din 28 de sportivi la Jocurile Olimpice printre care se află și un fost elev al liceului nostru, Andrei Turea. Andrei a reprezentat România cu mândrie în concursul de sanie la proba simplu masculin la numai 19 ani unde a terminat pe locul 31, fiind aproape cel mai Tânăr concurent. Aceasta este a doua ediție de Jocuri Olimpice la care Andrei participă după Jocurile Olimpice de Tineret de la Lillehammer, Norvegia unde a obținut locul 6 la proba pe echipe.

Răzvan Turea, IX C



BAZA GARDEROBEI

Haine la modă? Haine demodate? Cu toții ne-am aflat măcar o singură dată indignați în fața dulapului încercând să ne răspundem la întrebarea "Cu ce mă imbrac azi?". Având în vedere că suntem asaltați de numeroase brand-uri prin reclame și diverse moduri de influențare în ceea ce privește moda, vestimentația, aparatura de orice fel pe care o folosim etc, vrând nevrând suntem supuși impulsului de a cumpăra cele mai recente articole apărute pe piață. În majoritatea cazurilor acestea supraviețuiesc în trend unu, maxim două sezoane. Astfel, ajungem să avem dulapul ticsit de piese ce nu pot fi aşa ușor combinate și care să atragă atenția la fel ca înainte. Soluția este simplă. Presupune o revizuire a hainelor pe care le avem și alcătuirea bazei oricărei garderoabe(cu articole atât pentru femei, cât și pentru bărbați).

1. CĂMAȘA ALBĂ- atât în variantă feminină, cât și masculină, ajustată pe corp și dintr-un material bun, cămașa este cel mai versatil obiect de îmbrăcăminte, putând fi integrată în ținute office, casual etc.

2. TOPUL ALB/NEGRU- tricoul sau maioul în noncui, pe lângă rolul termic, poate avea și rolul de bază a ținutei. Acesta poate fi purtat în partea de sus cu cel mai extravagant sacou sau cea mai deosebită jachetă, punând în evidență accesoriiile și detaliile.

3. DENIM- o pereche de blugi ajustați pe corp, cu talie medie, cu un model simplu, într-o nuanță de albastru mai deschisă sau mai închisă reprezentă item-ul obligatoriu din dulapul oricărei persoane, fiind cea mai ușoară piesă de combinat.

4. ALL BLACK- famoasa rochie neagră și bine-cunoscutul costum clasic sunt piesele care salvează pe oricine într-o situație neprevăzută sau într-un impas. Aceasta ținută trebuie doar accesorizată corect și purtată cu atitudinea potrivită.

5. ACCESORIIILE- fie femei sau bărbați, când vine vorba despre accesorii de bază accentul pică pe simplitate și rafinament. Ceasurile, brățările, colierele și.a.m.d. sunt de preferat a fi cât mai delicate și versatile. Opțiunea de alegere a modelului și a materialului rămâne în sfera metalelor prețioase, datorită unui aspect luxuriant și o durată mai lungă de utilizare.

Cu aceste mențiuni făcute mai sus, sunt de părere că unele obiecte sunt mai ușor de scos în evidență, de combinat. Putem alcătui ținute admirabile folosind lucruri dintre cele mai extravagante, dar și anoteste.

Adina Mincu, XII B



Comoara din lada de zestre Ia de Breaza

Ia reprezintă cămașă tradițională lăsată moștenire românilor de strămoși încă de la începuturile istoriei. Pentru brezence, ia devine reprezentativă de la jumătatea mileniului al II-lea, când istoria acesteia se completează cu legenda unei băcițe, numită Breaza. Cu dragoste și pricepere, la Breaza, într-un mic atelier, se produc ii, costume populare românești și haine cu broderie manuală. Se respectă cu sfîrșenie modelele vechi de sute de ani, care se transmit din generație în generație.

Iile tradiționale cusute la Breaza se diferențiază de celelalte prin crețul rotund de la baza gâtului, iar între rândurile cusute cu mulin, apar „alburile”, acele coloane albe de mătase, ce echilibrează ansamblul brodat.

Ia de Breaza a cunoscut o evoluție în timp. Astfel, în secolul al XIX-lea și primele decenii ale secolului al XX-lea se purta ia mocănească, realizată din pânză de casă numită și „pânză pescărească”, la război de țesut manual. Culorile folosite în decorarea iei erau roșu și negru. Roșul domina la iile destinate femeilor tinere, în timp ce femeile bătrâne și văduvele purtau ii pe care dominau modele cusute cu negru. Ia mocănească avea creț lat, cu gura de la ie într-o parte, și partea superioară mărginită de o bentiță cusută cu un model apropiat ca tematică de cel folosit la decorarea iei. Ia era încheiată manual cu „cheiță” din arnici roșu sau negru, inclusiv „alticioara” de sub mâncă și „clinul” care făcea legătura între mâncă, piept și spate.

Ia postbelică, realizată după întemeierea Cooperativa „Arta Casnică”, în 1948, are modelul mult mai stilizat, arnicul este înlocuit cu mulinile și ată, pânză de casă înlocuită cu pânză de bumbac realizată la război de țesut mecanic. În multe cazuri, „albul” cu modelul său devine model propriu-zis.

La sfârșitul secolului al XX-lea și începutul secolului al XXI-lea, apare ia comercială, simplificată, fără altiță, cu un creț simplificat numit „Burta vacii”, decorată cu mătase sau mulinile care nu mai respectă coloristica specifică iei de Breaza.

Astfel, foarte multe persoane, de la bunicile noastre, până la vedete internaționale aleg ia românească, datorită unicății și esteticii sale nemaiîntâlnite. Ia este o mândrie pentru neamul românesc, devenind reprezentativă țării noastre.



Profesor Vasile Focșeneanu
Roberta Bengea, IX C
Vladimir Cazan, IX C

LICEUM ȘCOALA DE VARĂ

Esențial diferită de școala care se desfășoară în celealte anotimpuri, școala de vară înseamnă emoție...o altfel de emoție. Nu se asemănă cu cea dinaintea unui extemporal sau a unei ore pentru care nu te-ai pregătit. Este emoția regăsirii de sine și a experienței interioare a simțirii. Este atunci când te pierzi spre a fi redescoperit într-o variantă mai bună a propriei persoane.

Poate datorită verii, care pentru noi înseamnă fericire și putere... curaj! Îndrăzneala de a-ți depăși limitele, de a alege cine/cum vrei să fi și pe cine să ai aproape. Am format prietenii cu pasiuni comune. Am pătruns în lumea simțământului prin intermediul trăirilor artistice.

De ceva vreme, am aflat că arta se materializează în UNATC. Era toamnă. Ne copleșise cu melancolia ei... Nu credeam că firile noastre realiste își vor găsi ecoul în cursurile de teatru făcute la facultate. Dar, ce surpriză! Ne-am identificat în activități ce ne-au determinat să trăim momentul cu adevărat. E minunat să te simți artist! Profesorii noștri, studenții UNATC ne-au coordonat, ne-au fost alături, în calitate de colegi și, mai apoi, de cei mai buni prieteni. Atunci am înțeles că arta nu are contur, că totul se rezumă la a-ți construi rafinat identitatea.

Sinestezia valorilor și-a găsit expresia profundă în artă. Lumea este un teatru, iar teatrul este lumea noastră!



Dana Dediu, XI C
Ana Vereș, XI C

BALUL BOBOCILOR

Adolescența este vîrstă marilor întrebări și în aceeași măsură momentul hotărâtor în formarea intelectuală și profesională. În fiecare an, prin organizarea Balului Bobocilor, avem ocazia să privim impletirea măiestriei, iubirii și creativității cu activitățile cultural - artistice.

Lumea basmelor a însemnat, în acest an, pentru elevii claselor a XII-a, o sursă de inspirație pentru realizarea Balului Bobocilor 2017. În frunte cu profesorii organizatori, doamna profesor Păun Marina și doamna profesor Meseșanu Iuliana, viitorii absolvenți au avut datoria de a le face bobocilor o noapte "ca-n povești". Așadar, Balul Bobocilor intitulat "Fairy tales exist... A night to remember" a fost un eveniment de tradiție pentru liceul nostru și, totodată, un bal inedit, bobocii punând în scenă, în perechi, poveștile marilor personaje din basmele "Albă-ca-zăpada", "Frumoasa din Pădurea Adormită", "Cenușăreasa" și multe altele. Participanții au intrat în pielea personajelor și și-au prezentat poveștile în maniere proprii, prin dans, scenete, pantomime și chiar printr-un moment "fosforescent", putem spune. Liceul nostru a luat forma unui castel cu printi și printese rupti, parcă, din poveștile copilăriei. Astfel, perechile formate din Negotei Izabela și Enoae Rares (Albă-ca-zăpada și printul), Duricu Francisca și Chițu Cezar (Cenușăreasa și Printul Fermecător), Anghel Larisa și Toader Darius (printesa Anna a Regatului Înghețat și Kristoff), Ivan Alexandra și Pădurice Eduard (Frumoasa din Pădurea Adormită și Făt-Frumos), Lepuș Giulia și Giurginca Andrei (Frumoasa și Bestia), Pavel Rebecca și Cazan Vladimir (Ariel și printul) și Enache Andrei (Aladin), împreună cu o elevă a claselor a XII-a, ne-au condus pe poartă curții regale de la palatul Vlaicu. Concurenții au fost supuși la diverse probe, precum și celebra probă de cultură generală, care le-au pus dificultăți în lupta pentru titlurile de Miss și Mister Boboc 2017. Onorabilul juriu, format din domnul profesor Nicoară Nardă, doamna profesor Brân Camelia, și elevele claselor a XII-a, Mincu Adina, Constantin Mărună și Pulez Andra, au avut datoria de a alege cu prudentă după anumite criterii câștigătorii balului. Cei care au predat titlurile pentru acest an au fost Miss și Mister Boboc 2014, Șerbănciu Anca și Pescaru Radu.

Astfel, anală acesta, titlurile de Miss și Mister Boboc s-au câștigat în pereche: Duricu Francisca și Chițu Cezar. De asemenea, Miss și Mister Popularitate au fost Ivan Alexandra și Cazan Vladimir. Câștigătorii au avut momente pe măsura balului și și-au meritat titlurile. De asemenea, și ceilalți participanți s-au descurcat de minune, pe locurile II clasându-se Pavel Rebecca și Giurginca Andrei, iar pe locurile III, Lepuș Giulia și Pădurice Eduard, restul bucurându-se de premiile speciale precum eleganță, originalitate și spontaneitate.



Interviu cu Miss și Mister Boboc 2017

Cu ce gânduri ai ales să participe la Balul Bobocilor? Ce te-a determinat să mergi la preselecții?

Miss:

Încă de mică îmi spuneam văzând filme cu tema "Balul Bobocilor" că în momentul în care îmi va veni rândul îmi voi pune întreaga pasiune și dorință pentru a ieși Miss Boboc. Întreaga influență asupra participării la preselecții mi-a fost dată de propria persoană, odată cu trecerea de acestea indeplinindu-mi jumătate din visul meu.

Mister:

Îmi place să fiu în centrul atenției și știam că titlul de Mister îmi va spori mult nivelul de popularitate în acest liceu. Mă implic foarte mult în activități și fac tot posibilul să indeplinească ceea ce mi-am propus.

Cum v-ați înțeles cu organizatorii balului de anul acesta?

Miss:

Întotdeauna înțelegerea apare prin comunicare. În ceea ce mă privește, am cerut intregii organizări a balului ajutorul și, spre surprinderea mea, fiecare facea tot posibil și își răpea din timpul personal pentru a-mi oferi ceea ce îmi era necesar, materiale sau susținere morală.

Mister:

Organizatorii au fost minunăți, toți s-au implicat foarte mult și au făcut tot ce a fost posibil ca noi, bobocii, să avem un bal de neuitat, iar într-un final, au reușit.

Considerați că vi s-au potrivit personajele alese?

Miss:

Personajele pe care noi le-am interpretat au fost alese de fiecare în parte. Orice participant al balului avea cel puțin o trăsătură asemănătoare personajului pe care l-au pus în scenă. Mie nu mi-a fost oferit degeaba prințesa Disney al cărei suflet l-am purtat asupra mea toată noaptea balului. Cenușăreasă este un personaj ce scoate la iveală inocența, timiditatea, dar și curajul, calități ce îmi eclipsau existența.

Mister:

Da, personajele au fost propuse de organizatori. Însă noi am avut ultimul cuvânt. Atât eu, cât și partenera mea, ne-am implicat foarte mult și cred că personajele ni s-au potrivit amânduroră.

Care a fost primul gând al vostru când ați fost anunțați Miss și Mister?

Miss:

Am fost și încă sunătă de faptul că preșipiul cel mare pe care toate fetele și-l doreau mi-a fost incredințat. Ceva de neexplicat m-a cuprins în momentul în care am realizat că s-a întâmplat. Spun că am realizat, pentru că dorindu-mi să-mi anihilez emoțiile, m-am inchis într-o sferă care s-a spart în momentul în care mi-am auzit numele. Credeam că emoțiile îmi pierseră măcar pe jumătate, dar nu era aşa, pentru că îmi dădusem seama că mi-am dus la bun sfârșit visul și pentru că lăsasem în urmă încă unul, care în cele din urmă s-a indeplinit: cel al lui Cezar de a deveni Mister Boboc.

Mister:

A fost un sentiment minunat când cei doi prezentatorii au început să anunțe câștigătorii. A simțit emoțiile cu adevărat, în final am rămas un băiat extraordinar, un băiat talentat. Știam că este greu, dar am avut incredere în propriile forțe și am reușit. Este un sentiment unic pe care ai șansa să-l simți o singură dată în viață și sunt recunoscător că am avut această sansă.

Ce înseamnă pentru tine titlul câștigat?

Miss:

Dintotdeauna mi-am spus că dacă voi câștiga Miss Boboc, nu mă voi mândri cu acest titlu decât în limita bunului simț. Toate participantele au avut drepturi egale la premiu și am încercat să ajut cu tot ce am putut ca fiecare să se apropie în egală măsură de îndeplinirea visului, chiar dacă uneori uitam de al meu. Titlul reprezintă pentru mine o mândrie, dar și un succes care nu trebuie pus pe primul loc în următorii ani.

Mister:

Titlul câștigat este recompensa pentru toată munca depusă, pentru momentele grele prin care am trecut la repetiții și un impuls să cred mai mult în mine.

Cum crezi că a fost această experiență în parcursul tău din viața de licean?

Miss:

Experiența aceasta a fost ca o portă de deschidere spre cei mai frumoși ani din viață. Mi-a demonstrat că nu este deloc ușor să pășești pe drumul către fericire de acum încolo, pentru că trebuie să faci totul de unul singur cu scopul de a ajunge unde îți ai propus. În același timp, această experiență mi-a dat de înțeles că persoanele trec prin viață ta pentru a-ți da o lecție, că aparențele înșăla de cele mai multe ori. Am avut de învățat multe din acest bal, lucruri care mă vor ajuta în parcursul meu din viața de licean.

Mister:

Această experiență îmi va marca cu siguranță viața de licean. În fiecare an, dintr-o mulțime de băieți, într-un singur are șansa de a câștiga, este o competiție extrem de interesantă și după cum am văzut, sala a fost plină, aproximativ toți elevii liceului au fost prezenți. Sunt sigur că am devenit mai cunoscut în liceul în care învăț.

Consideri că va fi un factor important în evoluția ta ca adolescent al Liceului "Aurel Vlaicu"?

Miss:

Consider că din această experiență am înțeles multe alte lucruri pe care nu le vedeam sau, probabil, nu voiam sau nu acceptam să le văd. Prin acest bal s-a remarcat și diferența dintre gimnaziu și liceu și cred că a fost un impuls perfect pentru integrarea în noul ciclu școlar. De aceea, propun tuturor participarea la Balul Bobocilor din anii viitori și promit că voi ajuta cu plăcere pe oricine va avea nevoie de sprijin.

Mister:

Cu siguranță, în zilele noastre, dorința de a te face ascultat și cunoscut este foarte mare. Cred că prin această experiență, oamenii au avut ocazia să mă cunoască și să realizeze ce pot.

Ana-Maria Brezeanu, XI A



Noaptea Muzeelor

„Noaptea Muzeelor” este un eveniment anual cultural prin care numeroase muzee din 30 de țări europene, în parteneriat cu diverse instituții de cultură, își deschid porțile, până târziu în noapte, pe data de 20 mai. „Noaptea Europeană a Muzeelor” a fost inițiată de Ministerul Culturii și Comunicării din Franța, în anul 1999. În prezent, evenimentul este patronat de Consiliul European, de UNESCO și de Consiliul Internațional al Muzeelor, având un mare succes la public. În România, „Noaptea Muzeelor” se află la cea de-a treisprezecea ediție.

Fiind un eveniment cu acces gratuit, de-a lungul anilor, numărul vizitatorilor a crescut considerabil. Astfel, milioane de europeni sărbătoresc cultura, ieșind pe străzi în acea noapte, însoțiti de prieteni și de famili. „Noaptea Muzeelor” este ceva unic, fiindcă nu de multe ori ai ocazia să vizitezi ceea ce îți-ai dorit din totdeauna.

Anul trecut, în „Scoala Altfel” am avut ocazia să merg împreună cu doamna dirigintă în București pentru a lua parte la acest eveniment cultural. Deși ne propuse eram să vizităm căt mai mult cu puțință, am reușit să vedem doar Muzeul Național de Artă al României și Biblioteca Centrală Universitară din București. Am fost dezamagită să aflo că Muzeul Tânărului Român își inchise porțile mai devreme decât a fost anunțat pe site, iar la Muzeul Național de Istorie Naturală „Grigore Antipa” nu am ajuns fiindcă am fost la Maratonul de Poezie de la BCU. Însă, anul acesta, norocul a fost de partea mea, deoarece pentru prima dată în viață am avut șansa de a merge la Antipa. Totul legat de acest muzeu mi-a rămas întipărit în minte. Am văzut de la insecte până la așezările omenești care au existat acum sute de ani. Este un muzeu cu ajutorul căruia poți afla ce specii există în această lume. Consider că este important să știi ce te inconjoară. Vă încurajez, pe voi cititorii, să vizitați acest muzeu, pentru că merită.

Am vizitat și Muzeul Parfumurilor, care a decis să-și deschidă porțile începând cu anul acesta. De cum am intrat, m-a izbit un miros imbleitor. Aproape că nu puteam să respire, deoarece toți vizitatorii testaseră gamele de parfumuri. Angajatul de acolo ne-a prezentat diferite parfumuri care aveau o semnificație anume. Însă, în centrul atenției a fost parfumul preferat al Reginei Maria, Quelques Flores Royale, un amestec prețios de violete exotice de pe coasta Pacificului. Acesta a însoțit-o până la sfârșitul vieții sale. Sunt sigură că împătimiții parfumurilor vor adora acest muzeu.

Am fost și la Muzeul Național al Literaturii Române. Aceasta adăpostește un autentic tezaur literar format din

manuscrise, cărți, obiecte personale, obiecte de artă, fotografii, înregistrări audio-video. Este minunat să știi că literatură încă vie, ea fiind cea care îți construiește personalitatea. Am fost impresionată să vad că și tineri erau acolo și atunci am realizat că literatura nu se va pierde niciodată. Tot aici am descoperit trupa Blue Noise, care ținea un miniconcert într-o sală din muzeul. Este o trupă care cântă a cappella. Mi-a plăcut la nebunie cum acești tineri au reinterpretat melodii în ritmul jazzului. M-au săcut să mă simt ciudat, dar în sensul bun, mi-au transmis fiori și mi-au dat speranță că oamenii au încă o șansă la felicitate. Trupa Blue Noise este nemălipomenită! Vă rog să îl căutați și să îl ascultați, fiindcă sigur vă vor face zile mai bune.

Pentru a închide acest eveniment minunat, la care am participat cu emoție și dorință de a mă apropiu de artă în fiecare dintre formele ei, am mers la Muzeul Theodor Aman. Este una dintre cele mai frumoase reședințe particulare din București, construită în anul 1868, după proiectele proprietarului, care a fost pictorul Theodor Aman. Muzeul păstrează



atmosfera vieții private din perioada Belle Epoque, alături de cea mai mare parte a lucrărilor pictorului celebru. Iubitorii de artă să simtă în largul lor în acest loc primitor și liniștit.

Mă bucur că oamenii încă sănjește după cultură. Se vede prin mulțimea de vizitatori anuali ai muzeelor. Vizitați, vizitați, vizitați! Aceasta este îndemnul meu. Financiar vorbind, nu trebuie să reprezinte o problemă, fiindcă „Noaptea Muzeelor” vă oferă șansa de a vizita gratuit. De aceea, trebuie să ne bucurăm că există. Așa cum a afirmat Ministerul Culturii și Comunicării din Franța, Dna Audrey Azoulay, „Noaptea Muzeelor este un eveniment care contribuie la conținerea identității noastre culturale europene.”

Laura Ristea, XI C



- Tata, tu mi-ai povestit odată că te-ai dat afară de la școală?
- Da, Gelule. Dar de ce mă întrebă?
- Pentru că istoria se repetă...

Profesorul întrebă clasa:

- Dacă aveți un dolar și-i mai cereți unul tatălui vostru, câți dolari aveți?
- Bulă ridică mâna, profesorul îl lasă să răspundă, iar acesta zice:
- Un dolar.
- Nu știi matematică, zice profesorul dezamăgit.
- Nici dv. nu îl știi pe tata.



Un copil îl întrebă pe tatăl său:

- Tată, tu poți să scrii cu ochii închisi?
- Nu știu, să încerc.
- Bine, atunci sting lumină ca să îmi semnezi și mie carnetul de note.

Învățământul românesc

Culmea crizei în învățământul românesc: să răspunzi de 10 și profesorul să-ți dea doar 8 – că e criză.



Manuale școlare

- Fiule, îți-am cumpărat manualele pentru școală, au fost scumpe, așa că... ai grija de ele!
- Bine mamă, nici nu mă ating de ele!

Roberta Bengea IX C



Designul interior

Designul interior a fost inițial o ramură a arhitecturii însă acum se desprinde din ce în ce mai mult din domeniul din care face parte, căpătând statutul de disciplină de sine stătoare. Acesta are atribuția de a crea un ambient ce îmbină atât principii estetice, cât și ergonomie, astfel încât funcționalitatea și calitatea spațiilor interioare să crească.

În formularea deciziei de design trebuie luați în considerare mai mulți factori, cum ar fi dimensiunile spațiului în care se va lucra, destinația spațiului (muncă, învățământ, relaxare etc.) și multe altele care asigură un plan de bază de la care să se poată începe.

Profesia de designer de interior se poate învăța în facultățile de arhitectură și presupune atât talent, cât și studiu și exercițiu pe baza desenului tehnic, a proiectării și a reprezentării geometrice. Designerul de interior este cel care planifică, cercetează, coordonează și gestionează proiectele.

Culorile și stările folosite în designul interior:

În decorarea unei camere trebuie ținut cont, de asemenea, de culorile folosite, acestea având un impact psihologic asupra personalității umane. Roșul este cel mai puternic din paleta de culori. Acesta este, de asemenea, o culoare "a stresului", având puterea de a crește ritmul cardiac și tensiunea arterială. Verdele reprezintă echilibru și armonie, fiind o culoare vindecătoare, liniștitore. Violetul este culoarea creativității și a pozitivității însă trebuie aleasă cu atenție nuanța acestuia, deoarece poate fi o culoare izbitoare, puternică. Galbenul este culoarea luminii. Aceasta creează o atmosferă caldă și primitoare, fiind deseori aleasă pentru holuri și bucătării însă, de asemenea, ca la violet, un galben prea puternic poate induce stări de nervozitate, deci se recomandă nuante mai nesaturate. Albastrul este culoarea pozitivismului, generează calm și este un aşa-zis sedativ pentru persoanele ce au probleme cu somnul. Această culoare nu este recomandată însă persoanelor triste sau friguroase. Astfel, culorile alese cu grijă pot influența pozitiv stilurile noastre de viață și stările psihice.

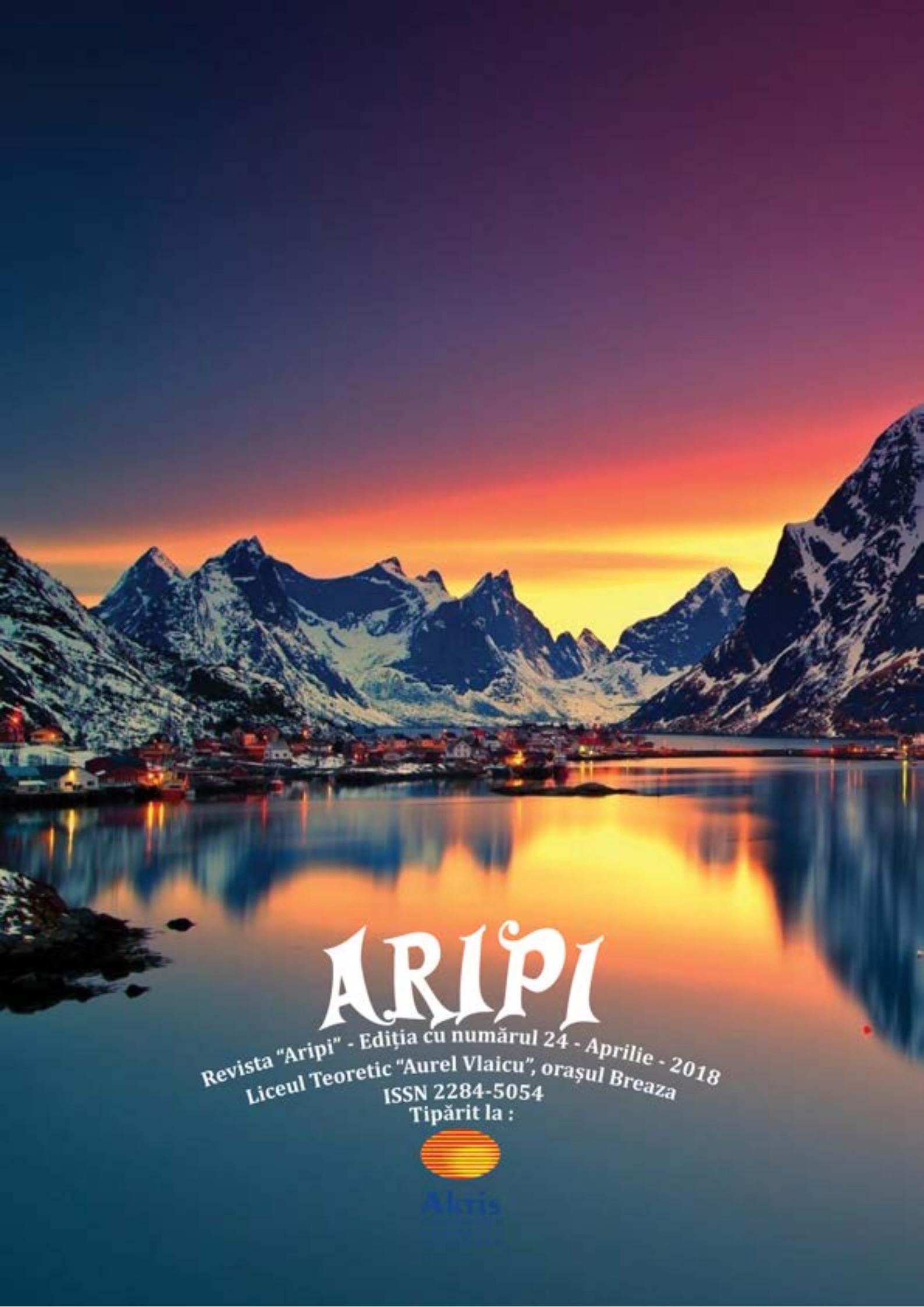
Dacă vrei să fii designer doar ca hobby, poți urma un curs de specializare însă, dacă ai o adevărată pasiune pentru acest domeniu, te poți înscrie la Facultatea de Design Interior sau la una dintre facultățile de arte plastice din țară. Practica este, de asemenea, extrem de importantă pentru aprofundarea în acest domeniu în care arta trebuie îmbinată cu organizarea și cu psihologia.

Astfel, designul transformă viața noastră personală și socială în clipe trăite în spații deosebite, decorurile schimbă realitatea, o fac nouă, sofisticată, minimală, pe placul fiecăruia. Trăim în fiecare zi într-un univers nou, creat după dorințele, visele și aspirațiile noastre, suntem creatorii imaginii noastre exterioare ce ne reprezintă în totalitate.

Sonia Zabarcencu, IX C
Rebeca Magdaș, IX C

Cuprins

1. Editorial
3. Atelier de creație
18. Pe aripi de vânt
19. La Classe Inversée
20. Lealitate. Transdisciplinaritate. Artă. Voluntariat
21. Centenarul Marii Uniri
25. Aripi spre credință ... Școala de vară din tinda bisericii
27. Concurs Național "Cultură și civilizație"
28. Simpozionul Național Performanță și Prestigiul în educație, Transdisciplinaritate, Creativitate
29. Pasiuni și reușite în fizică
30. Cenacul cheia căreia tine însuți
31. În lumina zilei cu Marina Voicu
33. Facebook și avatarele sale
34. Apple în război cu Samsung
35. Arfa stradală și mesajele motivaționale în București
37. Untol
38. Time ... Love ... Death
39. Ambiance
40. Și soarele e o stea
41. Dansul un stil de viață
42. PyeongChang 2018
43. Baza garderobei
44. Comoara din lada de zestre
45. Liceum Școala de Vară
46. Balul Bobocilor
49. Noaptea muzeelor
50. Umor
51. Designul interior



ARIPI

Revista "Aripi" - Ediția cu numărul 24 - Aprilie - 2018
Liceul Teoretic "Aurel Vlaicu", orașul Breaza
ISSN 2284-5054

Tipărit la :

